

rozsévač rozsievač

február/únor
2018
ročník 87

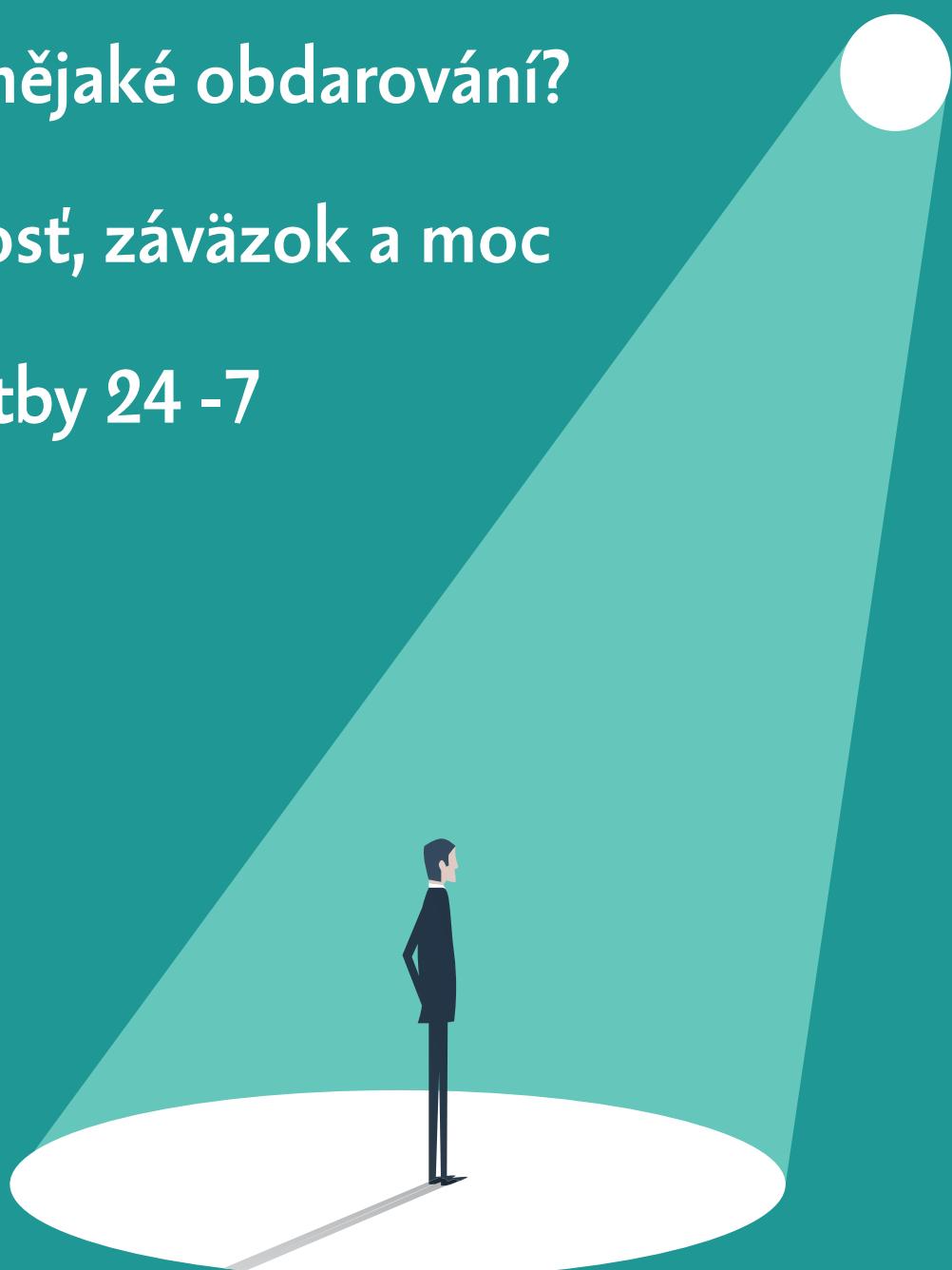
2

Časopis Bratrské jednoty baptistů pro šíření Dobré zprávy

Mám nějaké obdarování?

Múdrost, záväzok a moc

Modlitby 24 -7

„Každý atď slouží druhým tím darem milosti, který přijal“ (1 Pt 4, 10).

Služba, založená na obdarování

S.O.S. Zachraň naše duše

Konference mládeže v roce 2017 se konala v Aši v termínu 26. – 29. 11. 2017. Heslo a téma konference byla světoznámá zkratka S. O. S. (Save Our Souls, překlad: Zachraň naše duše).

Od prvních přípravných setkání jsme se utvárali, že chceme, aby byl tento rok kladen důraz na Kristovo vzkříšení.

Chápeme totiž, že obecně je kladen velký důraz na Kristovu smrt a Jeho kříž, avšak naděje a sláva křesťanství tkví právě ve vzkříšení.

„Jestliže však Kristus nevstal z mrtvých, pak je naše zvěstování prázdné, prázdná je i vaše víra“ (1 K 15, 14).

Jako stěžejní biblická pasáž pro konferenci byl vybrán úsek z Janova evangelia: **Ježíš jí řekl: „Já jsem vzkříšený a život. Kdo věří ve mne, i kdyby zemřel, bude žít. A každý, kdo žije a věří ve mne, jistě nezemře na věčnost. Věříš tomu?“ (J 11, 25–26).**

Hlavní programy si rozdělili bratři kazatelé ze západního regionu. Jmenovitě domácí kazatel Alois Boháček, z Karlových Varů nám v pátek sloužil br. kazatel Nick Lica a ze sboru v Teplé přijal sobotní pozvání br. kazatel Jaroslav Pospíšil.

Součástí hlavních programů byly i praktické výzvy pro změnu v životě. Ať už pro přijetí Ježíše Krista jako Pána a Spasitele, nebo také výzva k pokání.

Na tyto výzvy v sobotu reagovalo přes dvacet lidí z celkových 220 účastníků. Ze seminářů stojí za zmínku série seminářů od JUDr. Daniela Spratka, PhD., k výročí 500 let reformace.

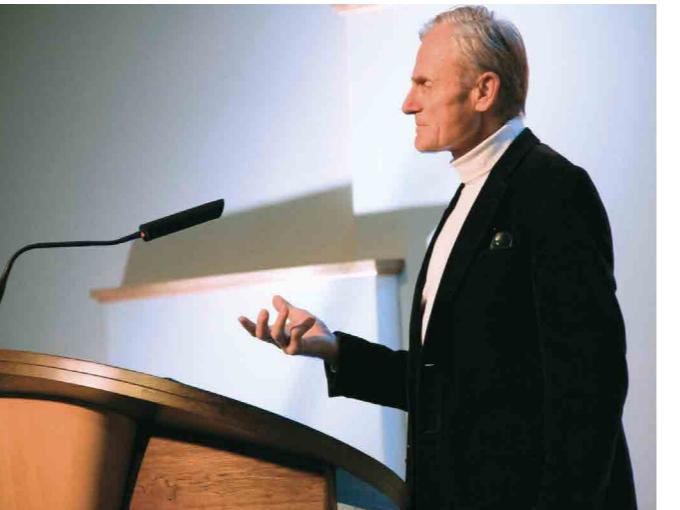
Dále také moderovaná diskuze (osobní svědectví) s manželským párem, který opustil skupinu Svědků Jehovových.

Nebo seminář Marka Macáka na téma mezilidských vztahů. Tyto a mnohé další lze najít na internetovém portálu YouTube v kanálu "BjB Aš".

Letošní ročník byl výjimečný, neboť jsme po mnoha letech mohli mít hlavní setkání ve sborovém domě. Myslím, že i díky tomu mohla celá konference proběhnout v rodinném duchu a mládežníci tak mohli být přijati nejen vrstevníky, ale i širším kolektivem bratří a sester z místního sboru.

Jordan Haller

Obsah

S.O.S. Zachraň naše duše.....	2
Služba, založená na obdarování.....	3
Mám nějaké obdarování?.....	4
Můj příběh.....	6
Vianoce v Nepále.....	7
Vytrvale jsem čekával.....	8
Modlitba za Izrael i za nás.....	9
Radost v očích.....	9
Národní týden manželství.....	10
Dar modlitby aneb M 24-7.....	10
Múdrost, záväzok a moc.....	11
Pomôž niekomu dnes.....	11
Milost poddání se.....	12
Identita baptistov.....	13
Seniori seniorom.....	13
Hudobno-vokálna skupina Tíne.....	14
Dočkali sme sa.....	15
Viera v práci.....	15
HIT - Hostíme izraelské turisty.....	15
Synagóga Lučenec.....	16
Dom na skale.....	18
Inzercia a pozvánka.....	18
Redakčné oznamy.....	18
Rekonštrukcia v Račkovej doline.....	19
pokračuje.....	19
Venujte 2 % za vašich daní.....	19
Rozloučení s bratrem Jiřím Dedečusem.....	19
Jarka Rečníková: Boh plný milosrdenstva.....	20

rozsiveač • rozsévač

Časopis Bratskej jednoty baptistov
pre šírenie Dobrej správy

Predsedajúca rady: Ján Szöllősi
Šéfredaktorka: Marie Horáčková

Redakčná rada: S. Baláž, D. Jersáková, M. Jersák, M. Kešjarová,
E. Pribulová, L. Podobná

Grafická konцепcia časopisu: Ján Boggero
Jazyková a redakčná úprava: J. Cihová, M. Horáčková,
I. Kultová, L. Miklošová, E. Pribulová

Redakcia a administrácia: Bratská jednota baptistov,
Rada v SR, Súľovská 2, 821 05 Bratislava,
tel./fax +421 902 815 188. E-mail: roszievac@baptist.sk

Výchadza 11-krát do roka.

Cena výtlačku: Odberateľia v SR: predplatné 14,50 € na rok
(cena jedného výtlačku 1,45 €) + poštovné, propredplatiteľia
majú počas celého roka zľavu 50 % na predplatnom (nie na
poštovnom). Poštovné - zbyty: 3,- € za kus a rok, jednotlivci:
5,6 € za kus a rok.

Odberateľia v ČR: Predplatné 370 Kč (cena jednoho výtisku
37,- Kč) + poštovné, propredplatiteľia majú počas celého roka
zľavu 50 % na predplatnom (nie na poštovnom). Poštovné -
zbyty: 102,- Kč za kus a rok, jednotlivci: 37,- Kč + 25,-
poštovné za kus a rok.

Zahraniční odberateľia: predplatné 14,50 €, poštovné 29 €.
SR: IBAN: SK35 0900 0000 0000 1148 9120, do poznámky
napísat meno odberateľa. Var. symbol: 888, ČR: Česká
společnost Praha, č.ú. 63112309/0800, var. symbol 911 840

Platby zo zahraničia: Název účtu: Rozsiveač – časopis
Br. jed. baptistov Súľovská 2, 82105 Bratislava, Slovenská
republika, číslo účtu: 0011489120, Kód banky: 0900 S.W.I.F.T.:
GIBASKBX Clearing: SLSP SC REUTERS: SVBR, SVBS, SVBT,
SVBU, IBAN SK 35 0900 0000 0000 1148 9120

Objednávka: ČR: BJO, Výkonný výbor v ČR, Na Topolce 14,
140 00 Praha 4; SR: Bratská jednota baptistov, Rada v SR,
Súľovská 2, 821 05 Bratislava

Uzávierka obsahu čísla 2/2018: 15. 1. 2018

Výroba: tlačiareň Weltprint, s. r. o., Bratislava, náklad 1300 ks.
SSN 02316919 – MK SR 699/92

Marie Horáčková

Několik let mám položené na pracovním stole připomenutí: **Pán Bůh nestojí o naši propo- cenou košili, ale o naše čisté srdce.** To, abych si každý den uvědomila, že nemá smysl dát se do mnoha služeb a úkolů najednou a pak se z toho hroutit. Ale abych v prvé řadě pamatovala na chvíle ztištění s Pánem Bohem, nechala se od Něj očistit, posílit a ptala se Jej, co On se mnou zamýšlí. Ne vždy se mi to daří. Mnohokrát jsem se nechala přemoci svým chtěním a výsledek byl nevalný.

Při čtení druhé kapitoly knihy Skutků apoštola o vzniku církve jsem si uvědomila, jak je dobré postupovat ve službě svým obdarováním tak, aby byl výsledek dobrý a Bohu milý. Situace, popsaná ve zmíněném místě knihy Skutků, mi připomíná moje vlastní začátky. Do našeho malého města přijela na začátku 90. let minulého stolního skupina Američanů - sportovců.

Uspořádali sportovní utkání a po skončení se vmísili mezi diváky a snažili se ukazovat na Pána Boha. Mnoho lidí tehdy nerozumělo anglicky, a tak sportovci použili k dozumění pantomimu. Ukazovali směrem k nebi, jakoby vzali do dlaní svoje špinavé

Služba, založená na obdarování

srdce a zvedali je nahoru, aby je Pán Bůh vyměnil za nové, čisté. Lidé to pozorovali a ptali se: Co máme dělat? Podobně jako lidé před dvěma tisíci lety, v době vzniku církve, byli zasaženi v srdci. Apoštol Petr jim tehdy odpověděl: „**Obratě se a každý z vás přijme křest ve jménu Ježíše Krista na odpuštění hříchů, a dostanete dar Du-cha svatého. Nebot to zaslíbení**

**platí vám a vašim dětem i všem
daleko široko, které si povolá Pán,
náš Bůh**“ (Sk 2, 38–39).

A dále čteme, že „ti, kteří přijali jeho (Petrovo) slovo, byli pokřtěni a přidáno se k nim toho dne na tři tisíce lidí. Vytrvale poslouchali učení apoštola, byli spolu, lámalí chléb a modlili se“ (Sk 2, 41–42). Po takovém masivním obrácení muselo mnoho lidí, kteří uvěřili již dříve, nastoupit do služby, každý dle svého obdarování. Jen tak bylo možné se postarat o všechny uvěřivší lidi. Byla to bez pochyby práce Ducha svatého, kterého jsme dostali jako DAR i my, když jsme uvěřili.

Také v našem městě způsobil Duch svatý „poprask“. Mnoho lidí uvěřilo. Na fotbalovém hřišti byl postaven velký stan, v němž bratři kázali Boží slovo a kam nás Američané zvali. Duch svatý zasáhl – díky Jeho milosti – i naši rodinu. Nejdříve uvěřila naše nejstarší dcera a následně i my, ostatní. Zanedlouho vznikl ve městě sbor, který vedli Američané a následně i naše misijní stanice sboru BJB Brno. Tehdy se na bratřích a sestrách mocně projevovaly dary, které obdrželi. Jedni kázali, druzí se starali o děti, jiní četli Boží slovo, další překládali z angličtiny do češtiny, jiní připravovali občerstvení. Život ve městě se obrátil naruby. Lidé docházeli do stanu na hřišti každý den po mnoho dní, aby poslouchali Boží slovo. Náš sbor tehdy dostal od Pána Boha důležitý dar – kazatel, který nás začal provázet Biblí. Společně jsme četli místa v Božím slově, přemýšleli jsme o nich a Pán se dotýkal našich srdcí. Postupem času přicházeli noví a noví členové. Byli jsme horliví a hladoví po Božím slově, a tak se i u nás zapojilo do různých služeb víc lidí, podle svého obdarování. I dnes Pán Bůh čeká, kdy začneme používat ve službě své dary. Postavme se tedy ke službě obětavé, ale i rozumné, založené na našem konkrétním obdarování podle toho, jak nás povede Pán Bůh, který je neustále s námi až do skonání věků.

**Obratě se a každý z vás
přijme křest ve jménu
Ježíše Krista na odpuštění
hříchů, a dostanete dar
Ducha svatého.**

(Sk 2, 38 –39)

Mám nějaké obdarování?

Církev je složená z jednotlivců a každý z nás dostal od Pána Boha speciální dar. Proto je důležité poznat jej osobně a začít jím sloužit. Problém je, že někteří bratři nebo sestry říkají, že nemají žádný dar. Je to možné?

Hlavě je to jednoduché a bezbolestné. Ale není to pravdivé.

Apoštol Pavel v epištole Ř 12, 6a křesťanům připomíná: „Máme rozličné dary podle milosti, která byla dána každému z nás!“

A v 1 K 7, 7 zdůrazňuje: „Přál bych si totiž, aby všichni lidé byli jako já; ale každý má od Boha svůj vlastní dar, jeden tak, druhý jinak.“

A do třetice: 1 Pt 4, 10: „Každý ať slouží druhým tím darem milosti, který přijal; tak budete dobrými správci milosti Boží v její rozmanitosti.“

Tvrďte proto, že nám Pán v oblasti svých darů nic nedal, je na pováženou.

Znamenalo by to, bud že nám nás Pán lhal (což jako Boží děti musíme vyloučit), anebo jsme se s tímto Pánem ve skutečnosti nesetkali a tudíž nám své dary ani dát nemohl. Velkým nebezpečím zůstává v církvi Pána Ježíše i tzv. klamná a nemístná skromnost, na jejímž základě nejeden křesťan žije celé roky a sice: Kdo jsem já, aby mi Pán svěřil to a ono v době, kdy všude kolem je nespoučet lepších než já! Smutné na tom všem ale bývá to, když si ve stejnou chvíli to stejně říká i ten, koho má dotyčný skromný křesťan na myslí. To jsou chvíle, kdy Boží dílo na Jeho vinici stagnuje a nepřítel dábel si mne ruce.

Co byste jim poradil?

Myslím, že neexistuje lepší rada než ta, kterou udělil ap. Pavel v 1 Tm 4, 14a: „**Nezanedbávej svůj dar, který ti byl dán!**“

Jak dopadá služba ve sboru podle lidských představ, než je rozpoznáno konkrétní Boží obdarování?

Aby se tak ale stalo v našich životech, musíme si uvědomit, že to není v první řadě o nás. Dary, které máme, jsme totiž dostali. A to od samotného Boha. Ne proto, že jsme je my chtěli, ale proto, že se tak rozhodl On, nás Pán. Ap. Jakub v Jk 1, 17 píše: „**Každý dobrý dar a každé dokonalé obdarování je shůry, sestupuje od Otce nebeských světel.**“ Navíc to bylo díky Jeho velké milosti nám prokázané.

A to, co se od nás nyní očekává, je, že se k tomuto obdarování postavíme s bázni, úctou a zodpovědností.

Nikoliv s pohrdáním a lajdáctvím. Ap. Pavel v Ef 5, 1–2 říká: „**Jako Boží děti následujte Božího příkazu a žijte v lásku, tak jako Kristus miloval nás a sám sebe dal za nás jako dar a oběť Bohu, ježíž uvnitř je Bohu milá.**“

Osobně vnímám obdarování Božích dětí vedle té velké Boží milosti a lásky také jako projev Boží důvěry vůči nám a též i

očekávání, že Ho budeme v tomto směru následovat. Že vůně, linoucí se z ovoce naší služby, bude nejen lidem, ale hlavně Bohu, milá. A to nikdy nešlo bez oběti. Hřívna, s níž křestan „hospodaří“ bez základu jménem oběti, se velmi brzy změní na zbytky, které nejen že Bůh nenávidí, ale které také Bohem očekávanou libou vůni jednoduše postrádají.

Jak mohu poznat svoje obdarování, které jsem dostala od Pána Boha?

V prvé řadě tak, že to budete chtít skutečně poznat. Máme-li být, jako křestané, k sobě upřímní, musíme si přiznat, že nám je nejednou lépe, když o tom a onom daru raději nevím. Nejen, že po nás niko někdy v církvi nechce a dlouho ani chtít nebude, ale ani nás netrápí svědomí, že tím „objeveným“ darem nesloužíme. V druhé řadě se musíme dát našemu Bohu plně k dispozici. Tzn. v modlitbě nejen prosit, aby nám ukázal, v jaké oblasti nás obdaril, to my ve většině případů tušíme, ale také, aby nám dal odvahu se nebát tu hřívnu „vybalit“. Žijeme totiž ve světě, jehož kritéria v oblasti lidského obdarování jsou často někde úplně jinde než ta Boží. A my, začneme-li uvažovat po vzoru světa, zjištujeme, že se do žádné z těch tabulek nezapasujeme. A tudíž, ten potřebný cit vůči obdarování z Boží strany se v nás otupuje. Důležité proto je, otevřít se Pánu a nechat si Jím předložit opět a nově svěřené hřivny.

A v neposlední řadě je neméně důležitou věcí být citlivý na reakce těch, s nimiž sdílíme cestu víry. Jsou to totiž právě naši bratři a sestry, kteří si nejen všímají našeho obdarování, ale také nás v něm povzbuzují a utvruží.

Jak dopadá služba ve sboru podle lidských představ, než je rozpoznáno konkrétní Boží obdarování?

Nejednou právě tak, i když si to v církvi neradi přiznáváme, jako když po operačním zákroku v nemocnici zjistíte, že lékař, který vás operoval, ve skutečnosti lékařem vůbec nebyl. Myslím, že velká část „škod“ a trápení z nich prýští pramení právě z nezdoprovědnosti Božího lidu v této oblasti.

Na co si tedy dávat pozor?

Snad jen na to, neopakovat stejné chyby. Každý totiž máme v tomto směru své „neblahé zkušenosti“. Byly to bezpochyby chvíle, kdy nepřítel dábel využil naší „první lásku“ k našemu Pánu a tudíž i naší „bezbréhou horlivost“ a my skočili „po hlavě“ do nějaké práce ve sboru jenom proto, abychom po chvíli pocitili, jak tvrdě bylo dno! Jindy zase povzbuzení tím a oním, kdo nás chtěl v některé sborové práci vidět, jsme si nepohlídali Boží povolání

a skončili jsme dříve, než jsme začali. Největším nepřitelem, kterého je zapotřebí si pohlídat v této oblasti obdarování, je NEDOSTATEK POKORY.

Ten totiž zapříčinil v životě nejednoho křestana nedozírné následky. Klamný pocit, že pro to a ono jste stoprocentně „kovány“, umocňovanou touhou se v tom a onom „blýsknout“, není nicméně pod tím by sbor vzkvétal. Proto apoštol Pavel, který na jedné straně říká Timoteovi v 1 Tm. 4, 12: „*Nikdo ať tebou nepohrdá proto, že jsi mladý,*“ na druhé straně opakovaně nabádá církev k tomu, aby Boží služebníci byli nejprve v té a oné práci osvědčení, a následně církví pověřeni k jednotlivým úkolům.

V listech Ř 12 a K 12 máme některé dary vyjmenované, ale jistě existují i jiné dary, které jsou v církvi důležité, i když se některým lidem zdají příliš obyčejné. Jaké dary to ještě mohou např. být? Jak se na to díváte?

Osobně vnímám, že se v církvi Pána Ježíše v současné době dělají v tomto směru tři velké chyby. Tou první je představa, že vlastnit od Boha nějaký dar znamená za každou cenu uzdravovat, prorokovat, mlu-

vit jazyky, přinejmenším kázat a vyučovat. A když to v sobě věřící člověk neobjeví, jde tzv. „od válu“. Tou druhou chybou je zaměňování Darů Ducha Svatého s Ovocem Ducha z Gal 5, 22. Vždy mě dokáže usadit výrok některých křestanů, kteří tvrdí, že jejich největším obdarováním je tichost, trpělivost, laskavost, dobrata, atp. Zapomínáme ale na to, že vše z uvedeného nespadá do oblasti darů, nýbrž ovoce, které má denně dozrávat na stromě každého života křestana. A tou třetí chybou je přehlížení a doslova pohrdání právě těmi tzv. „obyčejnými dary“. Nejednou si sbory stěžují, že jim nemá kdo kázat a zpívat. Ale myslím, že ještě větším nedostatkem jsou pro církev ti, kteří se nebojí vzít s láskou do ruky koště a hadr. Stejně tak ti, kteří jsou vždy pohotoví někoho někam autem dovézt, nakoupit, přinést útěchu, pomáhat novým členům, aby mohli růst

ve věře, rádi otevřou svůj byt a pozvou na oběd hosty, a mohli bychom pokračovat. Kdosi řekl: **Ježíš nepotřebuje tvojí práci.**

On potřebuje Tebe. Dejme mu proto k dispozici svá srdce a On už si je sám použije tam, kde to uzná za vhodné. Dar služebnosti v tomto směru je Bohu stejně (ne-li víc) milý a vzácnější než ten, který si sami představujeme. U Boha neexistuje větší a menší dar. Ale pouze ten, s nímž těžím pro Něho z lásky nebo bez ní.

Mohl byste nám ze své praxe říci, jestli existuje jeden jednotný dar, společný pro všechny členy sboru?

Neznám jiný větší jednotný dar, kterým bychom byli obdarováni všichni, než **dar služby hynoucím lidem - podložený modlitbou.** To, že dar svědectví na základě modlitebního úsilí je též nejvíce

zanebdávaným darem v církvi, je věc jiná. Zaškrtulkovali jsme si toto obdarování do příček určených pouze a jen několika vyvoleným a my ostatní se cítíme být „z obliga“. **Dar modlitby jakoby z cirkve vymizel.** Modlitební chvíle v našich sborech vypadají bědně. A to mluvíme o daru, s kterým v Božím lidu vše stojí a padá.

Navíc je to dar, který máme možnost rozvíjet společně pod „jednou střechou“. Jak to asi vypadá, když následně vydeme duchovně neozbrojeni ven, za brány společného shromáždění, nemusíme mluvit. Tak či tak, Písma mluví i v tomto směru naprostě jasné: **„Budete vždy připraveni dát odpověď každému, kdo by vás vyslychal o naději, kterou máte“** (1 Pt 3, 15b).

Jaká je to vlastně služba, která je založena na obdarování? Pozná se to?

Nejednou máme za to, že služba založená na obdarování se pozná podle toho, jak jsme šikovní a jak dobré to či ono umíme a ovládáme. Ale u tohoto znamení krátce nato krachujeme. Opravdovou službu, kterou Pán pověřil své děti, poznáme za prvé podle toho, jestli u daného úkolu má dotyčný služebník nejen své

ruce a um, ale i své srdečko. Bible zná i jinou službu, a sice z donucení. A my se k ní nejednou uchylujeme. Ríkáváme: Někdo to dělat musí. Před ní jsme ale varováni: „**Ne z donucení, ale dobrovolně, jak to Bůh žádá, ne z nízké zíšnosti, ale s horlivou ochotou**“ (1 Pt 5, 2b).

Je nějaké propojení mezi službou celé církvi a službou v místním sboru? Existují názory, že pokud sloužíte v církvi jako celku a jste k tomu povoleni a obdarovani, jako byste tím „okrádal“ místní sbor. Co je na tom pravdy? Jak se na to díváte?

Příznám se, že tuto otázku jste mi „ušila přímo na tělo“. Dost často totiž sám v sobě bojuji s tím, jak výjít vstříc všem pozváním ke službě „mimo“ bez toho, abych svůj sbor okrádal. Jistě to není nic lehkého a musí se hledat moudrá a rozumná rovnováha. Ale mou osvědčenou odpověď na tuto otázku byvá: **Chtěli byste mít ve sboru služebníka, o**

jehož službu by neměl kromě vás nikdo jiný „venku“ zájem? Myslím, že odpověď na tuto otázku je sama o sobě výmluvná.

Je ale pravda, že sbor, do něhož nás Pán postavil, by měl mít ve vašem srdci vždy první místo a nesmí být zanedbáván.

Stejně tak je ale pravda, že Pán církve, Pán Ježíš Kristus, má plné právo si kteréhokoli svého služebníka poslat kamkoliv v kterémkoliv době, viz. **Sk 8, 26.**

A na tom, být pohotoví, musíme jako Kristova církev zapracovat. Prvotní církev nám je v tomto směru tím nejkrásnějším příkladem. I když se apoštolové snažili mít v každé nově založené církvi služebníky na „plný úvazek“, stejně tak neváhalí namáhavě cestovat a být k užitku celé církvi.

Je obdarování od Boha přirozený talent, který máme zvelebovat, nebo je to něco, co dostaneme, když jsme poslušní Pánu Bohu v jisté oblasti našeho života?

Jak jedno, tak i druhé. Pán Bůh si nás na tento svět stvořil za účelem své slávy. Vše k tomu potřebné nám daroval. Právem proto očekává, že své dary položíme na oltář ve prospěch Jeho slávy.

Ale myslí si, že všechno se v našem životě v oblasti tohoto daru bude dál odehrávat automaticky, je velký omyl. Bylo by to podobné, jako kdyby v mladém chlapci objevil fotbalový talent a pak čekali, až vyrostete, aby mohli začít vyhírat zápasy.

Bez tréninku to nejde a nepůjde ani v oblasti našich hřiven. Však se podívejte, kolik nadaných a doslova Bohem obdarovaných hudebníků mají naše sbory, ale v nejednom případě nám nemá kdo na bohoslužbě hrát a zpívat. Stejně tak i

v jiných oblastech. Hřivny zůstávají pečlivě zabalené, snad i opečovávané a hýčkané, ale nevyužité a tudíž pro Boha a Jeho dílo v církvi bezcenné. Je pravda, že Pán očekává v první řadě naši poslušnost a otevřenosť při přijetí darů. Ale po jejich obdržení též i jejich následné zvelebování. Pán nám nás dar násilně nerozbalí.

Co jste zažil ve své praxi kazatele v oblasti služebnosti Pánu jako nejlepší, ať už se to týká vás osobně nebo členů sboru?

O sobě mluvit nebudu. To ať posoudí jiní. Ale nemohu zamilčet radost z nejednoho daru, který se odkryl v životě mnohých členů mého sboru za dobu 17, 5 let, co ho spravují.

Hlavně v době pětileté každodenní úmorné stavby nové modlitebny. Těžko vybrat jeden a nejlepší, ale Bohu bud chvála za Jeho velké dary seslané v pravou chvíli. Pominu-li dar modlitby, který se rozvíjel do neobvyklých výšin, a dar obětavosti a služebnosti ve všech směrech, musíme položit důraz na dar povzbuzování, podporu zemdlých rukou a také odvahu a vytvalost.

Chtěli byste k tématu „Služba založená na obdarování“ něco říci sám, na co jsem se vás nezeptala?

Rád bych toto zamýšlení nad duchovními dary zakončil svým oblíbeným aforismem Pavla Kosorina: „**Byli jsme vyhnáni z ráje, ale už se nám nestýská.**“ A možná i určitým provokativním způsobem se zeptal všech nás Božích synů a dcer, které Pán obdaroval: Stýská se nám ještě po službě na Boží vinici? Máme ještě nadšení pro věc? Anebo, i přestože víme, že se naše dary všude možně povolují,

Môj príbeh

Začiatky v skratke

Na začiatok sa slúši predstaviť sa. Volám sa Peter Kuruc a toto je môj príbeh. Narodil som sa v Nových Zámkoch na juhu Slovenska neveriacim rodičom, ktorí sa o mnoho rokov neskôr obrátili a dnes v Bohu veríme všetci, vrátane mojich dvoch súrodencov a rodičov. Uveril som v deviatich rokoch a odvtedy som vyrastal v baptistickom zborze v Nových Zámkoch a neskôr v Hurbanove. V dvanásťich rokoch ma na jednom mládežníckom stretnutí pod vedením brata Pavla Cekova Pán povolal do svojich služieb. Predstavoval som si, že budem slúžiť ako kazateľ v niektorom z baptistických zborov na Slovensku. A tak som vyštudoval cirkevné konzervatórium v Bratislave a neskôr teológiu v Banskej Bystrici. Popri tom som slúžieval ako duchovný poradca na campfestoch a rôznych worship festivaloch. Štúdium teologie ma bavilo a mal som v pláne po prvom stupni pokračovať druhým a prípadne na škole ostat a vnovovať sa teológií po zvyšok života. Omyl.

Preorientovanie

V poslednom semestri štúdia ma Boh povolal na misiu. Vôbec som tomu nerozumel a prinieslo to do môjho života veľa zrňatku. Misie som sa ako melancholik vždy desil a desil som sa aj predstavy toho, že by som žil niekde inde ako na Slovensku, musel sa dorozumievať iným jazykom a všeobecne sa prispôsobovať mnohým veciam a stresem. Nakonko som presne nevedel, kam ma Boh volá, skončil som záračne v Anglicku, kde som rok pracoval s drogovo závislými a alkoholíkmi. Chcel som pred tým, ako sa rozhodnem ísť na misiu, jeden rok na premyšľanie. Počas tohto roka som sa trikrát denne modlieval za svoje ďalšie smerovanie. Rok v Anglicku bol super a mnohemú ma naučil, práca sa mi veľmi páčila, ale stále som nevedel, čo robiť a kam sa vyuďať po tomto roku.

Nasmerovanie

V jeden deň po modlitbách som sa dostal na stránku, kde písali o tom, ako sú v Ázii deti predávané do otroctva a dokonca sexuálne zneužívané. Od tohto dňa som si nevedel predstaviť žiť svoj život bez toho, aby som sa snažil aspoň páriť týchto detí v budúcnosti vytrhnúť zo situácie, v ktorej sa nachádzali. Po roku v Anglicku som sa pridal k organizácii Operation Mobilisation a začal si zbierať finančnú podporu na to, aby som sa pridal k Asia Challenge Teams. Streltol som sa s viacerými kresťanmi, ktorí mi v rozhovore o zbieraní finančnej podpory na Slovensku povedali ironicky: „Tak vela šťastia.“ Nakoniec sa však Pán priznal k mojej túžbe a podporu som po trištvrtre roku vzbieral. Približne rok po návrate z Anglicka som sa už s titulom „misionár“ vydal do Ázie

s predstavou, ako budem zachraňovať deti a ako sa stanem mučeníkom.

Vytrievzenie

Po odlete zo Slovenska som strávil tri týždne na konferencii v Holandsku a neskôr dva týždne na ďalšej konferencii v Thajske, ktoré sa malo stať mojím prým pôsob-

Peter Kuruc
a jeho manželka
Leena

biskom. Konferencií som mal v tom čase už plné zuby a nevedel som sa dočkať práce „na poli“. Thajsko je úžasná krajina, do ktorej som sa okamžite zamíľoval. Pridal som sa k tímu na severe Thajska a pracoval pod baptistickým zborom. Pôvodne ma zaujala možnosť pracovať s utláčanými detmi. Nakoniec sme ale pracovali s ľudmi v zbere a s detmi, ktoré mali kresťanských rodičov. K deťom, ktoré boli v ohrození otroctva sme ani „nepríuchli“ a ako som neskôr zistil, miestne zby sa podobnej službe vyhýbajú a takmer nikto ju nerobí. A tu sa začala moja frustrácia. Cítil som sa, akoby som prišiel na misijný výlet, len aby som sa mohol nazývať misiónarom a mal z toho dobrý pocit. Pri jednej z modlitieb som prežil, že toto nie je správne miesto pre mňa a po dvoch mesiacoch som OM opustil. Nevedel som si predstaviť pokračovať takýmto smerom ďalšie dva roky. To mi neskôr prinieslo mnoho problémov, keď ma ľudia ohovárali a vymýšľali si všeomžné dôvody, prečo som z ÓM odišiel. Strávil som istý čas hľadaním nového pôsobiska v Bangkoku v Red District, žil som istý čas vo filipínskom slume v meste, ktoré bolo zničené hurikánom, a skončil v Pattayi. Pattaya je mesto so stotisíc obyvateľmi, z ktorých jedna tretina tvoria prostitúty a prostitúti. Túžil som pridať sa k miestnej službe Slum Ministries, ktorá pracovala s detmi v ohrození otroctva. Nakoniec som ale aj túto službu po pár týždňoch musel opustiť pre problém s vízami. V Pattayi som strávil mesiac v prenajatej izbe v jednom z miestnych bordelov.

Okrem týchto aktivít som sa postupne zhoršoval, prežil som zápal stredného ucha a takzo opisateľný pocit samoty obkolesený ďažko predstaviteľnou hriešnosťou pripomínajúcou biblickú Sodomu a Gomoru. Začiatkom decembra 2014 som sa napokon plný smútku, s depresiami a pocitmi úzkosti vrátil porazený a zmätený na Slovensko.

Vianoce a Nový rok

Je ďažké vrátiť sa z filipínskeho slumu a z Pattejaye na Slovensko práve pred Vianocami. Tri týždne som v dôsledku reverzného kultú-

nego šoku takmer nevyšiel z domu, a keď sa ma mama opýtal v Kauflande, či by som chcel perlivú, neperlivú alebo mierne perlivú vodu, tak som sa rozveral a skoro odpadol pod ľáčkou zážitkov, ktoré sa mi vracali do mysle. Vianoce boli ďažké a veľa som sa modlil, aby som odhalil dôvod svojho zlyhania. Pôvodne som to, čo sa stalo, bral ako svoje zlyhanie. Až neskôr som si uvedomil, čo všetko sa v mojom živote zmenilo a čo všetko som sa za ten pomerne krátky čas v Ázii naučil. Stratil som ale 90 % podporovateľov a myslil si, že som ako misionár skončil, až pokial som sa v jeden deň nedostal k článku o „deťoch ulice“, tzv. streetchildren, žijúcich v uliciach Káthmandu. Následne som sa prihlásil na internetovú zoznamku, kde som chcel nájsť nejakého brata z Nepálu, od ktorého sa budem môcť dozvedieť viac o situácii týchto detí. Úprimne, to posledné, čo som chcel riešiť v tomto čase, bol vztah alebo manželstvo. O dva dni napísala Leena Dhakal z Káthmandú. Zo slušnosti som odpísal. O necelý polrok sme sa v Káthmándú vzali a dnes je Leena Kurucová mojím obrovským požehnaním a darom od Boha.

Nepál

Odkedy žijem v Nepále, udialo sa toho strašne veľa. V roku 2015 sme prežili a následne pomáhali obetiam zemetrasenia. V našom susedstve totiž umreli stovky ľudí. Keby som chorý v ten deň neležal v posteli, tak by som bol pravdepodobne v posilňovni, ktorá skončila po zemetrasení v ruinách, a nepísal by som tento článok. Neskôr ešte pred svadbou sme mali s Leenou nehodu na motorke, lebo nám iný vodič vošiel do cesty. Ale ak by vás zaujímali naše zážitky a niečo z toho, čo nás postrello za posledné roky, môžete si ich prečítať na mojom blogu peterkuruc.blog.sme.sk. Nájdete tu pribehy detí z ulice, aj tie naše.

Budúcnosť:

Prečo teda v Nepále s manželkou žijeme a plánujeme zostať, keďže je to také náročné a často nebezpečné? Verte mi, že niekedy mám týždne, keď by som sa do Európy, alebo niekam inam najradšej hneď prestahoval. Už rok a pol však podporujeme dvanásť detí v detskom domove, ktoré ohrozoval obchod s ľuďmi, chodíme do ulíc, kde ošetrovame rany deťom, ktoré žijú v uliciach, a rozdávame im jedlo. Okrem týchto aktivít máme jeden veľký sen. Snívame o tom, že by sme postavili detský domov pre tieto deti, ktoré nemajú deťstvo, lásku a často ani miesto, kde by zložili hlavu. Nielen v naplnení tohto sna, ale aj k životu a našej činnosti potrebujeme modlitebných a finančných partnerov. Nás a našu činnosť môžete sledovať na stránke www.hopeforkidsnepal.org, kde rovnako nájdete odkazy na našu facebookovú stránku a youtube kanál s pári videami. Rovnako tam nájdete aj informácie potrebné k tomu, ak by ste sa chceli stať našimi podporovateľmi.

Peter Kuruc

Vianoce v Nepále

Počas mojich prvých Vianoc v Nepále by som si ani nevedomil, že už nastali vianočné sviatky, resp. ak by neexistoval facebook a môj počítač mi neukazoval každý deň dátum, tak by som si to naozaj nevedomil. Tu ich obchodné reťazce nepripomínajú letákmi už od augusta, v obchodoch nevyhľavajú vianočné piesne, domy nie sú vyzdobené svetlami a nesneží. Kresťanstvo prišlo do Nepálu len v minulom storočí. Prvých misionárov však kráľ po krátkom čase vyhnal, lebo šírili anglo-americkú kultúru. Dodnes väčšina Nepálcov považuje kresťanstvo za náboženstvo bielych, resp. za súčasť nebezpečnej západnej kultúry belochov, ktorí sa snažia rozvrátiť tradičné nepálske hodnoty. Kresťanstvo sa vlastne začalo šíriť až v päťdesiatych rokoch minulého storočia.

Dovtedy bolo Nepálske kráľovstvo takmer úplne rezistentné voči evanjeliu. Dnes sa říci pomerne rýchlo a tradičným hinduistickým politickým stranám sa to nepáči. Aj preto má byť čoskoro schválený zákon, ktorý je namierený proti kresťanstvu a prakticky zakáže zvestovanie evanjelia. Kresťanská tradícia je teda v Nepále veľmi

počas nocí štyri stupne Celzia a cez deň šest. Miestne domy nie sú utesnené. Takže sme si všetci pomerne blízki, lebo väčšinou po večeroch sedíme na posteli alebo sedačke a pozeraeme televíziu, prípadne si niečo čítame. Samozrejme zakrytí dekami až po úsi. Cez deň teplota vystúpi na dvanásť stupňov

mladá. Kresťanské denominácie takmer neexistujú a najväčšou sietou zborov je „Koinonia“, ktorá vznikla z nášho materského zboru „Koinonia Patan“. Ten založila skupinka kresťanov v sedemdesiatych rokoch. Dnes má Koinonia vyše 20 000 členov. No a prečo som začal týmto krátkym úvodom do „dejín kresťanstva“ v Nepále? Iba z toho dôvodu, aby si čitateľ uvedomil, že vianočné tradície vlastne ani nemali možnosť v Nepále vzniknúť.

Práve Vianoce sú pre mňa časom, keď mi zo Slovenska chýba najviac vecí. Predovšetkým rodina, ale aj bežné veci ako vianočný stromček, štedrovečerná večera, návšteva zboru a detský program a mnohé malíčkosti, ktoré si už ani nevedomujeme, lebo sa pre nás stali takými bežnými a samozrejmými. V Nepále tieto tradície nie sú.

A práve preto by som rád vzal Leenu a deti na Slovensko, aby si vychutnali vianočnú atmosféru, stromček, darčeky a typické vianočné jedlá. A ak by napadol sneh, tak by to bolo dokonale.

Doteraz som mal príležitosť im o tom len rozprávať.

V decembri je v Nepále zima rovnako ako na Slovensku, a to najmä v domoch, lebo v Káthmándú domy nemajú kúrenie a elektrickými ohreváčmi sa dá kúriť, keď je elektrina. Minulý rok sme mali v dome počas nocí štyri stupne Celzia a cez deň šest. Miestne domy nie sú utesnené. Takže sme si všetci pomerne blízki, lebo väčšinou po večeroch sedíme na posteli alebo sedačke a pozeraeme televíziu, prípadne si niečo čítame. Samozrejme zakrytí dekami až po úsi. Cez deň teplota vystúpi na dvanásť stupňov

a častokrát ani ten vianočný. Štedrovečernú večeru trávime v reštaurácii, kde si objednáme každý to, čo máme radi, lebo žiadne tradičné vianočné jedlá samozrejme Nepálci nemajú. Potom sa spoločne modlíme a ďakujeme za ten najväčší dar, aký sme kedy dostali.

Minulý rok boli naše Vianoce predsa len špeciálne, lebo sme pozvali k nám na dva dni deti z detského domova.

Znamenoalo to omnoho viac stresu, ale aj zábavy a mnohých deťí oslávili svoje prvé Vianoce v živote. Niektoré dokonca dostali v živote svoj prvý dar. Asi nikdy v živote som nebol na Vianoce taký zaneprázdnenej. Predsa len mať doma pätňast detí dá zbrať. Ale určite to stalo za to.

Peter Kuruc

Vytrvale jsem čekával

Jmenují se Vítězslav Kupec. Narodil jsem se v Karlových Varech dne 26. dubna 1973. Když jsem spatřil světlo světa, byl jsem dán do kojeneckého ústavu. První, na co si vzpomínám z období, kdy jsem měl asi 3 roky, bylo, jak jsem vytrvale chodil do haly a čekal na svou návštěvu. Viděl jsem, jak přicházeli tatínkové, maminky a příbuzní, ale za mnou nikdo nepřišel. Přesto jsem vytrvale čekával dál, ale vracel jsem se vždy se smutkem v duši. Potom přišel den, kdy jsem měl opusťit kojenecký ústav, a začalo moje putování po domovech.

Jednou zrána za mnou přišla sociální pracovnice a přinesla mi krásnou figurínu šaška. Byl velký, větší než já. Nato mě odvedla k sanitce a ta mě zavezla do mého nového domova. Společně se svým šáskem jsem si pomalu zvykal na dětský domov v Plesné. Bylo mi hned lépe, když jsem se skamarádil s jedním chlapcem. Stavěl jsme spolu ze stolů a dek burkly a něco jsme vymýšleli. Rád vzpomínám na Mirka Lívu. Byl to dobrý kamarád.

Když jsem měl 9 let, putoval jsem do dětského domova v Chebu. Tady mi začala školní léta. Ze začátku jsem měl

s učením potíže a často jsem míval „zaracha“. Nesměl jsem se dívat na pohádky a musel jsem se učit. Byly tam také těžké chvíle, kdy starší a silnější kluci ublížovali těm slabším. I mně to postihlo. Ve 13 letech mě převezli do sociálního ústavu ve Zbůchu. Tady škola pokračovala a byla náročnější. Ale mám z té doby i krásnou vzpomínku. Nás ústav navštívil pan president Václav Havel se svou chotí Olgou. Dostalo se nám od nich velkého daru. Zaplatili nám 14 denní pobyt u moře v Rumunsku. To bylo tedy něco!

Když mi bylo 18 let, přišla zpráva, že mě moje máma chce vzít domů.

Byl jsem plný očekávání. Máma žila v domku na vesnici se svým třetím manželem. Nějaký čas to celkem šlo, ale pak po mně chtěli hodně práce, kterou jsem při postavení nezvládal. Tak začaly kříky a zlá nadávky. Ptal jsem se jí, jestli je opravdu moje máma. Křícela, že mě měla rád, aby zabít, že nenávidí mrázky. Byl to velice těžký čas plný hrozného zkramáni, potupy a bolesti. Šlo to tak daleko, že jsem se pokusil o sebevraždu. Ale ten provaz se utřhl. Byl jsem psychicky na dně!

Nakonec mě nechali odvézt do psychiatrické léčebny.

Měl jsem za sebou během minulých let několik operací kvůli svému tělesnému postižení. Musel jsem snést hodně bolesti, ale tahle bolest byla mnohem horší. Říkal jsem si, proč si mně máma k sobě vzala? Že

by jí šlo jen o tu vkladní knížku, kterou jsem dostal do začátku samostatného života? Z psychiatrické léčebny v Havlíčkově Brodě vedla moje cesta na Moravu. Tentokrát do ústavu sociální péče mládeže v Olšanech. Tady žili chlapci, kteří nebyli svéprávní. Neměli ani základní školu a tak jsem tam hodně vyčinival. Ale měl jsem je rád. Napsal jsem pro ně vánocní besídku. Ti chlapci, i když neuměli číst, se tak dobře naučili své role, že z toho byl velký úspěch. Dokonce o nás vyšel článek v místních novinách. Co mne tam ještě těšilo, byla keramická dílna. Rád pracuji s hlínou a daří se mi to.

V té době se ještě stalo něco mimořádného. Dostal jsem dopis od svého bratra Vláďi a jeho ženy. Dozvěděl jsem se, že jsem strýčkem. Měl pět dětí. Bylo moc příjemné vědět, že mám příbuzné.

Ale moje putování po domovech pokračovalo. Tentokrát to byla diakonie v Sobotíně. Dostal jsem se mezi dospělé, většinou mnohem starší lidi. Mezi ty, s nimiž jsem se sprádelil, patřila starší paní Jindřiška Martínková. Jednou mě pozvala do svého pokojku a já si všiml, že má na poličce zvláštní knihu. Řekla mi, že je to Bible a jestli chci, že můžu jít s ní v neděli a dozvím se víc. Setkání se konalo ve stanu. Mluvil nějaký Angličan, ale někdo překládal, takže jsem rozuměl. Najednou řekl výzvu: „Pojďte všechni, kdo jste obtíženi, sem, a budeme se za vás modlit.“ Šel jsem také, ale spíš ze zvědavosti. Když jsem však opouštěl pódium, tekly mi slzy proudem. Tenkrát jsem tomu nerozuměl, ale teď vím, že to byl Pán Ježíš, který se mne poprvé dotkl. Od té doby jsem jezdil s paní Jindřiškou každou neděli do šumperského shromáždění BJB. Tam jsem se dozvěděl víc o Pánu Bohu. Někteří ze sboru nás zvali i do svých domovů a taky na nedělní oběd. Při jedné takové návštěvě u Jersáků se mě bratr kazatel zeptal, jestli chci být také pokřtěn. Pak

jsem byl vyučován a jedné krásné neděle jsem byl pokřtěn ponořením. V šumperském sboru jsem se setkal s opravdovým přijetím a přátelstvím. A to přátelství přetrvalo i přes moje stěhování do domova v Červené Vodě. Tam jsem se stěhalo proto, abych byl blíž svému bratrovi a jeho rodině. V té době jsem se dozvěděl, že mám ještě jednoho bratra, který je v domově mládeže v Liblíně. Jezdíval jsem pak za ním a on si stěhalo, že je mu tam moc zle. Svěřil jsem se s tím sestrám v šumperském sboru. Ty se spojily s křesťanskou diakonií v Merklíně a zařídily nám, že jsme se mohli oba, já i můj bratr Radek, později přestěhovat. Moc se nám tam líbilo. Měli jsme každý svůj pokojík a byly tam i dobré programy. Ale i tady mne čekaly nepřijemné zážitky. Mezi mnou a mým bratrem docházelo k častým hádkám. Bylo to hlavně kvůli Petře, se kterou jsem se tam seznámil a po roce se s ní zasnoubil. Hádky s Radkem byly stále horší, až narušily i můj vztah s Petrou. To mělo těžký dopad na moje zdraví, a tak jsem skončil na delší dobu v nemocnici. Neviděl jsem pak jiné řešení, než z diakonie odejít.

Tak začala moje pouť po ubytovnách a azylích domech, spojená s mnoha nepřejemnostmi. Protože mám důchod, byl jsem častým terčem zlodějů a různých chytráků, kteří mně připravili o peníze. Nejhorší na tom bylo, že jsem úplně zapomněl na Pána Boha, a proto to bylo se mnou stále horší. Nakonec jsem se ocitl v dluzech a to bylo jako začarováný kruh, ze kterého jsem se nemohl dostat ven. Ale Pán Bůh na mně nezapomněl! Když jsem šel na nádraží v Karlových Varech pro jízdenku s tím, že pojedu do Prahy a tam půjdou do Armády spásy, u pokladny ze mne vypadlo: „Šumperk“. I u toho byl jistě Pán Bůh! A tak jsem se ocitl v šumperské Armádě spásy. Byl jsem tam však jen nejáky čas, protože Pán Bůh měl pro mne něco, v co jsem se ani netroufal doufat. Bratr Mirek a sestra Dana Jersákové mě vzali do podnájmu. Tady teprve vidím, jak vypadá život v opravdové rodině. Tady se teprve učím žít!

Jsem za to Pánu Bohu i jím velice vděčný. To, co teď prožívám, je obsaženo v refrénu písni, kterou zpívá mládež: „**Tobě náležím, tobě věřím, tvoje láka přemáhá. Ty jsi se mnou byl v mém trápení, s tebou chci, Pane, jít dál.**“ A nebylo by to celé, kdybych neřekl, že jsem velice vděčný i za vás, bratry a sestry, kteří jste mne přijali znovu po letech takového, jaký jsem. Vy jste ta moje Boží rodina!

Vítězslav Kupec

Modlitba za Izrael i za nás

A nepřizpůsobujte se tomuto věku, nýbrž proměňujte se obnovou své mysli, abyste mohli rozpozнат, co je vůle Boží, co je dobré, Bohu milé a dokonalé. Vybjízim vás, bratři, pro Boží milosrdenství, abyste sami sebe přinášeli jako živou, svatou, Bohu milou oběť; to ať je vaše pravá bohoslužba (Rím 12, 2 a 1).

Takto se můžeme modlit z celého srdce sami za sebe a za židovský lid.

Krista Gerloffová

Radost v očích

Slovíčko „Pomoc“, patří k těm důležitým a pozitivním. Každý z nás se s pomocí už mnohokrát setkal. Od našeho dětství ji potřebujeme. I když se pomoc nabízí, a to zcela zdarma, přesto ji každý nepřijímá. Už od malých dětí často slyšíme: „Já šama!“ Každý to nejdříve zkouší sám a někdy se velmi trápí, než přijde na to, že může přijmout nabízenou pomoc. Myslím, že to je i umění, přijmout pomocnou ruku. Připadáme si totiž tak neschopní a slabí, když konkretní pomoc přijímáme! Možná je lepší a radostnejší pomoc dátjiný. Ale jsme na to vždycky připraveni? Často jsem si uvědomila, i když jsem moc chtěla pomáhat, že jsem tu pomoc někomu v ten pravý čas nedala. Později mě to mrzelo, ale už to bylo pryč a nešlo to změnit. Moc záleží na tom, jestli již od rána jsme tak připraveni a jakoby Bohem nastaveni pomáhat. Potom, když se nám to povede a nezávaháme, velmi se naplní radostí i naše srdce. Včera jsem zapomněla doma mobil a celou dobu, než jsem se vrátila, jsem si říkala: „Tak vidíš, tvoje připravenost zase selhala. Co když tě někdo potřebuje a ty mu nepomůžeš?“ Cítila jsem své osobní selhání a velmi to mě promluvilo. Je ale Jeden, který je připravený vždy! **Žalm 46, 2: „Bůh je naše útočiště, naše síla, pomoc v soužení vždy velmi osvědčená.“** Jiný překlad píše: „Pomoc vždycky hotová!“ Tentokrát mne nikdo nepotřeboval! Když jsem s manželem začínali náš společný život, zvolili jsme si na naše svatební oznamení verš **Žalmu 33, 20–22: „Naše duše s touhou vzhlíží k Hos-podinu, on je naše pomoc, náš štíť.**

Z něho se raduje naše srdece, my doufáme v jeho svaté jméno.“ Je to právě pomoc Boha, Hospodina, která nás provází v našich životech. Jsem moc ráda, že to tak je a nejsme na vše sami. On si k té naší pomoci může použít různé lidi, pošle je za námi a my jenom zíráme. Moje překvapení bylo o to větší, když za mnou přišla moje přítelkyně a jen tak mi podávala svoji pomoc. Neměli jsme vždycky všechno dost a jako kaza-telská rodina se čtyřmi dětmi jsme vše dělali, jak se dalo. Manžel měl nízký plat a tak jsme se snažili šetřit. Děti jsem měla, jak jsem říkala „opředene“. Prostě jsem na ně pletla, abych je hezky oblékla. Vlnu jsem měla z nějakých různých starých svetrů, které se ke mně dostaly. Já je párala a po vyprání, když se vlna narovnala, znova používala. Mnoho věcí jsem různě přešívala. Byla to doba, na kterou nevzpomínám ráda, ale přesto si uvědomuju, jak nám Bůh v naší službě pomáhal. Moje přítelkyně měla dvě malé holčičky. Seznámily jsme se u dětské lékárky. Nemůžu říci, že její rodina byla bohatá, ale ona měla tak připravené srdce k obdarovávání, až mě to překvapovalo. Moc ráda k nám chodila a naše děti si společně hrály. Jednou přišla s látkovou taškou a z ní vydávala paláčinky. Měla je rozkrojená na čtvrtky a na každé byl kopeček tvarohového krému s kopečkem marmelády. Vypadalo to moc hezky a také to dobře chutalo. Děti byly nadšené, paláčinky byly ještě teplé. Na mě zůstalo jenom nachystat talířky. Jednou v sobotu dopoledne, když jsem přemýšlela, co budu vařit na neděli k obědu, někdo zvoní. Venku bylo

zima a kluzko. Seběhla jsem po schodech a tam stojí Zdenka. V ruce táhne něco moc těžkého. Její úsměv byl ale nezapomenutelný. „Ahoj, něco ti nesu.“ A podává mi velkou starou koženou tašku. Na to se ani po letech nedá zapomenout. „Děláš jsme zabijačku, udělej dětem řízky!“ Co? Byla jsem jako ve snách. Před revolucí, za komunistů, nebylo mnoho masa a také se na něj musela stát v obchodě velká fronta. „Zdeni, moc děkuji.“ Na nic jiného jsem se v té chvíli nezmohla. Byla tam polévka ve sklenici, jitrovnice a veliký kus krásné kůty na řízky. Jak to mohla unést? Bylo to tak těžké! Ze s tím nákladem někde nespadal! Takto si používá Pán Bůh lidi k pomocí. My jsme překvapení, že se o nás tak stará, a přitom víme, že nic není jenom tak náhodou! On je pomoc vždycky připravená. Zdenka byla pomocnicí Boha, aniž by si to uvědomovala. Je to jenom jedna vzpomínka z mnoha. V mém životě se vystřídalo mnoho takových pomocníků a pomáhal i jinak než materiálně. Duchovní a duševní pomoc je také moc důležitá. Někdy stačí jenom úsměv, který je pro někoho velmi důležitý. Moc ráda pomáhám. Vždyť tolíkrtá i mě někdo pomohl! Pomoc v pravý čas je ta nejlepší.

Dana Jersáková

Národní týden manželství

Národní týden manželství (NTM) 2018 začíná v pondělí 12. 2. 2018 a nese motto:

Manželství bez mýtů

Do manželství chtě nechtě lidé vstupují s různými představami (mýty). Zbavili jste se nějakých manželských mýtů? Např.: „Raději se nevezmem, aby nám to dlely vydrželo.“

Možná to některé tak mají, ale existuje dost příkladů toho, že s délkou manželství se vztah prohlubuje a zpevňuje, jak se tři dva obrúšují. Jde spíš o romantizované a nereálné představy o manželství, které působí potíže. Manželství není platforma, kde má všechno fungovat samo. Naopak, je to svazek, kde věci hluboko utopené postupně vyplovují na povrch a je třeba se s nimi poprat. Učit se, hojit se a léčit, otužovat se a růst v lásce. Buděte k sobě laskaví!

NTM vytváří platformu, kde tyto příběhy mohou zaznít, povzbudit, inspirovat.

- Někdy manželství vyžaduje, aby ses sehnul (a) a zavázel (a) boty, když on/ona není sto to udělat.
- Dobré manželství může fungovat, když se oba ještě učí o životě a jeden o druhém.
- Intimita dělá z tvého manželství vztah výjimečný, odlišný od všech ostatních. Pěstuj ji.
- Pro nás všechny platí „musíme to opravit“ nebo „práce na stavě“. Dokud na tom pracuje, přijmi ho/ji.
- Dobré manželství znamená, že si ušpiníš ruce. Zapoj se každý

Prameny: www.ntm.cz

Dar modlitby aneb M 24 – 7

Dnes, kdy příš tyto rádky, je 21. srpna. To není jen 49. výroční okupace naší země vojsky bývalého Sovětského svazu, ale především 285. výročí zahájení „Moravské misie“.

Ten den se Leonard Dober a David Nitschmann vydali k otrokům na ostrov Svatý Tomáš v Karibiku. Tato cesta je považována za počátek novodobé křesťanské misie. Ale jak to souví s hnutím M 24-7 a co to vůbec je? Souví to tak, že právě to současné světové modlitební hnutí M 24-7 vychází z úzasné zkušenosti našich Moravských bratří v Sasském (nemeckém) Herrnhutu – Ochránově z doby hraběte Mikuláše Ludwiga Zinzendorfa. Tehdy se lidé nepřetržitě modlili (**ve dne i v noci, 7 dní v týdnu a 365 dnů v roce**) celých 100 let.

Modlitby 24-7 jsou mezinárodním a mezi církevním modlitebním hnutím, které začalo otevřením modlitební místnosti s nepřetržitou modlitební stráží, vedenou mladými lidmi z města Chichester v Anglii roku 1999. Od té doby se rozšířilo do více než 100 zemí po celém světě. Součástí příběhu Modliteb 24-7 jsou i knihy, které napsal zakladatel modlitebního hnutí – Pete Greig. Jsou to „Krvavý měsíc na obzoru“ a „Když Bůh mlčí“.

V České republice vzniklo od roku 2007 několik desítek modlitebních místností. Lidé si přes internet nebo mobil zaregistrojí svou hodinu (hodiny) na rozpisu, pak přicházejí a střídají se v připravené modlitební místnosti a společně tak vytvářejí nepřetržitý modlitební řetězec.

U nás v Šumperku vznikly Modlitby 24-7 v roce 2010. Každý rok míváme 3-4 dny modliteb na jaře v době Velikonoc a pak stejně tak na konci měsíce srpna. Pro doplnění, jak to vše v praxi probíhá a pro povzbuzení, připojuji několik postřehů zapsaných v naší kronice M 24-7 (kronika je převážně psána přímo v modlitební místnosti).

Pak několik krátkých svědectví a také pár modliteb zapsaných v modlitební místnosti:

- To je super, že takové akce jsou. Doma nemám klid. Tady aspoň můžu být s Pánem Ježíšem v klidu a pokojí! „Díky tobě, Ježíši, ať mé srdce patří jenom Tobě!“

- Neuvěřitelně se plní modlitební rozpis! Není nikdo, kdo by nebyl nadšený, když opouští modlitební místnost. Díky, Pane!

- Tady v modlitební místnosti jsem moc a moc vděčná za svoje bráchy a sestřičky! Díky, Pane, za tvou a naši rodinu, tělo Kristovo, nevěstu Kristovu. Je úžasné se spolu modlit, patřit k sobě a mít „správnou hlavu“ – Tebe, Pane Ježíši, Otče. P. S. Nikdy nás neopustíš a nikdy se nás nezrekneš!

- Když jsem přišel, prosil jsem Pána Ježíše Krista, aby ke mně mluvil. Po této modlitbě jsem uviděl velký nápis: JOZUE 1, 9 – a tam je napsáno: „**Přizkauji tobě, bud' silný a statečný, neboj se, nestrachuj, neboť Hospodin, tvůj Bůh, je s tebou, kamkoli půjdeš...**“ Když jsem tohle dočetl, hodně mě to potěšilo a povzbudilo a zbytek této hodiny jsem ani neusínal, i když bylo 4:40. S tím jsem měl často problém, tady v této úžasné místnosti s Bohem... „Pane Ježíši Kriste, moc ti za to dnes a tady DĚKUJ!“

Marie Melníková: Nikdy jsem se nepovažovala za velkou modlitebnici, přestože tu službu považuji za velice důležitou. O akci M 24-7 jsem se dozvěděla až před jejím prvním konáním zde. Nějaký hlásek mi říkal, ať to také zkusím, ale jiný hlas na to odpověděl: „Copak ty se vydržíš hodinu modlit? Tak to zkus doma!“ A bylo rozhodnuto. Nic z toho nebude. Teprve až v dalším kole M 24-7, až jsem ve sboru slyšela reakce zúčastněných modlitebníků, jsem to chtěla zkoušet taky. Tehdy jsem si uvědomila, že přece nemusím celou hodinu mluvit jen já, ale že mám také poslouchat Boží hlas. Při vstupu do modlitebny mě naplnil pocit klidu a úzasně pohody. Bylo to opravdu, jak zpíváme při chválách v písničkách „Být ve Tvém náruči, ve ztištění, byt Ti blízko“. Proto jsem moc ráda, že se tyto akce opakují, a chtěla bych všem vähajícím doporučit, aby to zkusili. Ne, že by se tím ze mě stala velká modlitebnice, ale mám pocit, že jsme si s Bohem nějak blížší. Ted' jsem si uvědomila, že nejen s Bohem, ale i s ostatními spoluvervěřícími.

Pavel Málek: Do naší poslední série modlitebních dnů se mi vůbec

nechtělo zapojit. Prožíval jsem velmi náročné chvíle ve svém osobním životě a také jsem se necítil nijak duchovně na výši. Pozoroval jsem časový rozpis lidí na internetu, kteří se již k modlitbám přihlásili, a říkal jsem si: „Nemusím být všude!“ Přesto jsem nás modlitební týden rozumově vnímal jako velmi důležitou věc. Také jsem na něj vzpomíнал jako na výbornou příležitost být Bohu blízko. V sobotu pozdě večer a v neděli velmi brzy ráno bylo potřeba vyplnit časové mezery ve zmíněném plánu tak, aby se řetěz nepřerušil. Neměl jsem následující den žádné speciální zodpovědnosti, a tak jsem se rozhodl, že do toho půjdou. Sbalil jsem si do tašky spacák, naufkávací polštárek, mobil s budíkem a další potřebné věci, abych trochu pospal v kanceláři sboru mezi časy, na které jsem se zapsal. Samotná možnost se této akce znova zúčastnit mě vůbec nezklamala a to zejména z pohledu hloubky, kvality a intenzity prožívání Boží blízkosti. Je to příležitost předat našemu Nebeskému Otci spoustu společných i osobních starostí, ale také čas k výjádření vděčnosti a chvály za mnoho věcí. Čas, ve kterém můžeme nerušeně, intenzivně a bez stresu prožít Jeho přítomnost. Jsem si jistý tím, že mé rozhodnutí „Pro“ ve věci naší případné stejné budoucí aktivity bude tou nejlepší volbou.

Jana Kamlerová: ...Jednou jsem musela bojovat s podrážděním a nervozitou, když se v budově uklízelo a hrčel vysavač. Prosila jsem Ježíše, aby mi pomohl, a začala se modlit a žehnat bratrům. Za chvíli mě zaplavil pokoj. Jiné jsou chvíle v noci, kdy víte, že jste jedním z mála lidí, kteří bdí a modlí se. Obohacující zkušeností pro mě bylo, kdy mi jedna sestra řekla, že chodit sama v noci je nebezpečné, ať jdu jindy – ve dne. Její dobrý úmysl pro mě znamenal boj se strachem – mám jít v noci nebo nemám? Modlila jsem se a řekla Bohu: „**Ty máš ve svých rukou můj život, bez Tvé vůle mi ani vlas z hlavy nespadne, vím, že jsem pod Tvojou ochranou, a tak půjdou.**“ Jíž při cestě na modlitbu jsem více vnímala Boží přítomnost, stejně tak v modlitební místnosti. Nejhezčí byla zpáteční cesta. Bylo po třetí hodině ranní, ale tma kolem nebyla tak temná. Cítila jsem, že nejdou domů sama. Zněl zpěv ptáčků, kteří vzdávali díky Stvořiteli. Byla to odměna pro mě za ten vybojovaný boj se strachem. Z jeho milosti a rozhodnutí jsem byla v Jeho blízkosti a slyšela chválu, kterou mu vzdává stvoření. Díky Bohu. Už se těším na srpnové modlitby 24-7, kdy bych si ráda znovu rezervovala modlitbu za sebou na 2-3 hodiny. Je to výborné. Člověk se může zklidnit, přečít si napsané prosby a vzkazy. Svůj čas s Bohem prožívám naplno. Kéž by se modlitby 24-7 mohly v Šumperku konat nepřetržitě.

Modlitby v modlitební místnosti 24-7 psali účastníci na začátku roku 2011. Hospodine, jak úžasné jsi dobrý ke mně, ačkoliv nejsem vznorné dítě tvé. Ty umíš milovat! Prosím Tě, za všechny naše školy a hlavně za 5. ročník ZŠ, Gymnázium, Obchodní akademii a organizace Policie, Hasiče a Nemocnice. - Děkuji za tento Boží dům. Je to nádherná modlitba. Prosím, Pane, za lidi, kteří cítí křivdu ve svém srdci a nedokážou odpustit! Uzdrav je z této bolesti. Pane, prosím Tě za trpící. Bud s nimi a dávej jim svůj pokoj a nás soucit! Pane, nauč mne být spokojená s tím, co mám (Fil 4, 11-13). Děkuji za Tvou věrnost.

Prosím, odpust mi moji nevěrnost! Prosím, Otče, nauč mne hospodařit s penězi i s časem. Děkuji za všechny nové sourozence. Pane, prosím, probud Šumperk. Prosíme za obnovení ztracené první lásky. Děkuji, že mi chceš dávat své oči, dívám-li se na toho, kdo mi ubližuje. Amen (Napsáno na kříži). Tohle jsem udělal Já pro tebe. Co uděláš ty pro Mě? - Prosím za novou generaci. Děkuji za tuto nádhernou chvíli. Jsi tu, Pane, s námi – díky!

Tento neobyčklý způsob společných modliteb buduje a podporuje: **sjednocení se v modlitbách, sounáležitost křesťanů, sebekázeň, zodpovědnost za nepřerušení modlitebního řetězce, radost i zkušenost** ze skutečného ztištění s Pánem, které trvá hodinu i více hodin, Odkaz na webové stránky M 24-7 v České republice: <http://www.modlitby24-7.cz> kde najdete další informace i to, jak začít s M 24-7 u vás.

Mirek Jersák

Múdrost, záväzok a moc

Roky som bol súčasťou malého spoločenstva veriacich, v ktorom boli aj mne zverené isté úlohy. Snažil som sa plniť ich čo najlepšie. Podobne ako nám všetkym, aj mne záležalo na tom, aby sme si duchovné hodnoty, ktoré obohacovali naše životy, nenechávali iba pre seba, ale aby sme nimi obohacovali aj životy mnohých ďalších ľudí v našom meste. Preto som o nich hovoril, navštěvoval ľudí, svedčil, ale moje očakávania sa nenaplnili. Nedarilo sa mi. Pred niekolkými rokmi nám ponúkol istý pracovník Detskej misie svoju službu. Oslovil deti v uliciach mesta a jasne s nimi hovoril o dôležitých otázkach života sa nám zdalo absolútne nemožné a nepredstaviteľné. Urobili sme však potrebné prípravy, niektorí sme sa aj pripojili k spolupráci a stal sa zázrak! Prichádzali deti v počte pätinásť až osiemnásť, menšie aj väčšie, ktoré

sme vôbec nepoznali. Po spoločných hráčach si posadali na pripravený koberec v tráve a počúvali biblický príbeh. Potom sa naučili verš z Biblie naspäť a zaspievali pieseň. Tak to bolo aj na druhý a tretí deň. Po ukon-

čení letných prázdnin tieto deti mohli pokračovať ďalej vo forme „klubu dobréj zvesti“ v najbližšej základnej škole. Dvaja sme sa podujali, že ho budeme viesť. Prvýkrát prišlo okolo desať detí. To bol úspech! Zrejme sme ich však nedokázali dostatočne zaujať, a tak ďalší týždeň už prišlo menej detí a potom ešte menej. V druhom polroku sme túto prácu predčasne ukončili. **Nemali sme pre túto službu potrebné obdarovanie.** Potom som sa sústredil na oblasti, v ktorých som objavil svoje obdarovanie, a bolo to celkom iné.

Nemali som pocit stiesnenosti a neistoty, ale naopak – prežíval som radosť a uvolnenie a vnímal som, že aj iní majú z mojej služby požehnanie. Je tu však ešte niečo viac. Apoštol Pavol píše v Liste Kološanom 1, 9 – 11: „Od tých čias sa za vás neprestávame modliť, aby ste boli naplnení poznáním Božej vôle a aby vás Boh vyzbrojil všeobecnou **duchovnou múdrostou**. Tak bude vaš život plný ušľachtilejších činov, budete robíť Bohu čest a budete ho poznávať čoraz hlbšie. Prosíme ho, aby vás naplnil svoju mocou a silou prekonávať všetky skúšky.“

Je to modlitba za múdrost, záväzok a moc. Tajomstvo služby podľa obdarovania spočíva v rozvíjaní týchto troch aspektov a ich vzájomnej vyváženosťi. Bez záväzku by cirkev prestala existovať. Ale samotný záväzok bez moci neprináša ovocie. Každý, kto chce byť užitočný svedkom Pána Ježiša Krista, je závislý od tejto Božej moci. Na druhej strane moc bez záväzku dokáže spôsobiť viac škody ako úžitku. To, čo spája obidva póly,

je múdrost, čiže praktické poznanie, ktoré uplatňujeme v reálnych životných situáciach. Pavol kritizuje takú predstavu múdrosti, ktorá je oddelená od moci alebo záväzku.

Tajomstvo úspechu uvedeného pracovníka bolo v týchto troch oblastiach: Sám bol spoločlivý a disciplinovaný. Mal neobyčajnú múdrost v prístupe k detom. Vnímal sme, že Pán spoluúčinkoval a diali sa aj neobyčajné veci. Aj keď bolo pred začiatkom tejto služby dlhodobo veľmi daždivé počasie, po celý čas našej práce nepršalo, a mraky nám robili príjemný tieň. Evanjelium bolo zvestované detom, ktoré o spasení nevedeli nič. Tieto deti sa naučili naspäť biblické veršiky, ktoré vedeli aj v nasledujúcich dňoch. Práve pre tento čas boli pripravené aj ďalšie podmienky potrebné na zabezpečenie pracovníkov. Bolo to pôsobenie Božej moci. To všetko je pre mňa veľkou motiváciou, hlavne keď si uvedomujem, že spomínaný pracovník bol už vekom starší a celkom obyčajný človek a dokonca mal aj zdravotné problémy. Naplnila sa však pri nám pravda, že **služba podľa obdarovania, ktorá splňa tieto vysoké kritériá, umožňuje aj obyčajným ľuďom robiť neobyčajné veci.**

Lubomír Počai

Pomôž niekomu dnes

Naša mládež už túto pieseň nespievá. Dnes už to neletí, zamýšľať sa nad chorými, chudobnými a nevládnymi. Vedľa mladých veľ je nástup do vlády. Bohatstvo je v množstve potomkov. Načo spomínať na predkov, ktorí prežili zlaté časy. Máme veľa piesní, ktoré sa dnes málo spievajú, napriek tomu, že sú v nich obsiahnuté Božie pravdy. Pán Ježiš mal vo svojich kázňach ústrednú myšlienku: „Ja vždycky činím to, čo ma naučil môj Otec a čo sa Jemu líbí. Ak zostanete v mojom slove, skutočne ste mojimi učením a poznáte pravdu a pravda vás vyslobodí.“ Božie slovo má moc vyslobodiť tých, čo uverili, z nestoty. Božie slovo vyslobodzuje od zlého a umožňuje užitočné pracovať na budovaní nebeského kráľovstva. Božie slovo posvátcuje, dáva rast a pokrok vo vieri. Poznanie Slova postačuje ako dobrá výbava pre vstup do služby pre Pána Ježiša. Zostať v Božom slove každý deň a v každej situácii pri zarábaní na živobytie je doména veriacich. Pán Ježiš poukázal, že ak niekto slúži Jemu, toho bude cítiť Otec. Spôsob služby ukázal učenikom, kedy im umýval nohy. Služba Pánovi znamená pokoriť sa pod mocnú Božiu ruku, nedbať na problémy, ktoré so službou súvisia, ale pomáhať nádzdnemu. Tak ako milosrdný samaritán, aj my sa stretávame s takými ľuďmi.

Každý sa máme obzerať, kde je smútok. Máme vidieť tých, čo čakajú na láskavosť sami doma a nik nesiahne na klučku ich dverí. Byť pripravení povzbudiť slovom tých, čo sa chču vrátiť z bludnej cesty. Modlit sa s nimi, aby ich Pán prijal na milost, kedy o ňu prosia a vyznávajú svoje hriechy.

Niektorí z našich bratov a sestier sa pre takú službu rozhodli a navštievujú pravidelne každý mesiac Domov sociálnych služieb v Košiciach.

Sú tam umiestnení zdravotne postihnutí ľudia v každom veku, od detí až po dôchodcov. Iní sa rozhodli v rámci Evanjelickej aliancie podávať bezdomovcom varené jedlo každý pondelok. Z iných cirkví varia v ostatných dňoch týždňa. Povzbudením sú im aj slová v nadpisu uvedenej piesne. „Modlitba útechu vždy prinesie, nech smútok mu zájde, nech priateľov najde, ó pomôž niekomu dnes.“

Michal Barger

Milost oddání se

Už jako dítě jsem ráda poslouchala příběhy ze života a to se nezměnilo, ani když jsem uvěřila. Dnes mám napsat svoje svědectví a nejvíc času jsem už strávila přemýšlením, jak to udělat, aby to nebyl životopis, ale svědectví. Protože už mám tu větší část života za sebou, často přemýslím, které rozhodnutí bylo pro mě v životě to nejdůležitější a čím vyplnit ten zbytek života, aby to nebyla ztráta času a sil. Nebudu to natahovat. Všichni, kdo prožili znovuzrození, ví, že nejdůležitější věci v životě je vydat svůj život Pánu Ježíši a pak Ho následovat.

Ale každý den se odehrává bitva, jak to následování bude vypadat. Také se nejprve trochu představím. Narodila jsem se v r. 1951 do věřící rodiny. Byla to doba rozkvětu komunismu a socialismu s nelidskou tváří. Ale moje dětství a dospívání poznamenal rozvod mých rodičů v době, kdy mi bylo 7 let. Maminka tedy s námi třemi dětmi zůstala sama. Už se nikdy nevdala a smyslem jejího života bylo postarat se o nás a postavit nás do života. Když vzpmínám na svoje dětství, uvědomují si, že mamka byla pro mne taková jistota. A podle jejích názorů jsem si představovala Boha a Pána Ježíše. Nikdy jsme neměli doma televizi, jenom Bibli, několik knih a zpěvník. Ona byla vypravěčka příběhů z Bible, ale i příběhů různých lidí. Dodnes si pamatuji, jak zázařičně uvěřili někteří členové její rodiny anebo jak je Bůh ochraňoval ve druhé světové válce před jistou smrtí. Byla to obyčejná žena, ale silná osobnost. Dokázala nás ochránit a nebála se chodit do shromáždění, i když se to zrovna nenosilo. Já jsem se docela styděla, když jsme potkali někoho známého, protože většinou každý chtěl vědět, kam jde.

Šedesátá a sedmdesátá léta v naší zemi byla docela smutná doba. Lidé si nemohli moc věřit. Na stěnách ve škole visely obrazy opic neboli „opolidí“, a žádná jiná varianta pro to, jak vznikl svět a člověk, se nepřipouštěla. Pouze Darwinova evoluční teorie. Náboženství bylo prý opium lidstva.

Dodnes vzpomínám, jak jsem se úpěnlivě modlila, abych na to nebyla vyvolaná u tabule. Ruský kosmonaut Jurij Gagarin se vrátil z vesmíru a Pána Boha tam neviděl, a tak to byl důkaz, že neexistuje. A taky jsem slyšela od mamky, jak se zavírají kazatelé do vězení a jak není radno věřit komunistům, i když mají pusu plnou „sladkých“ řečí.

O existenci Pána Boha jsem jako dítě nikdy nepochybovala a fajn bylo, že ve sboru jsme měli přátele. Vzpomínám si na různé návštěvy a taky výlety. Nicméně jsem dospěla k bodu, kdy jsem jasně věděla, že mojí nevynávající věře něco chybí.

Býlo mi právě 15 let a psal se rok 1966, když jsem při jedné evangelizaci ve vikýřovickém sboru přišla k poznání, že potřebuji přede-

vším vyznat, že jsem hříšník. Od té doby vím, že pokání je obrovská milost. Milost oddání se Bohu, a že tím všechno začíná, co se týká věčnosti a spasení. Protože s pokáním se mění naše myšlení o nás i o Bohu a začínají nové věci. A postupem času jsem zjistila, že o tuhle milost oddání se budu usilovat po celý život.

Někdy to bylo hodně těžké, například když nám onemocnělo naše prvorzené dítě a lékaři krčí rameny a jejich prognózy do budoucnosti jsou naprostě nejasné. Přijmout takovou situaci a nebourýt se.

Nebo když budujete jako mladá rodina své pomocí s velkým úsilím svůj domov, začnete hned po svatbě a do toho se narodí 3 děti v krátké době. A když je konečně po osmi letech hotovo, dokonce i fasáda a já jako mladá maminka a manželka si myslím: tak, teď konečně budeme žít jako normální rodina, přijede manžel z jedné nevinné brigády z kroměřížského sboru a rozechvělým hlasem mi sděluj, ať ho vyslechnu.

A to sdělení mi vyrází dech.

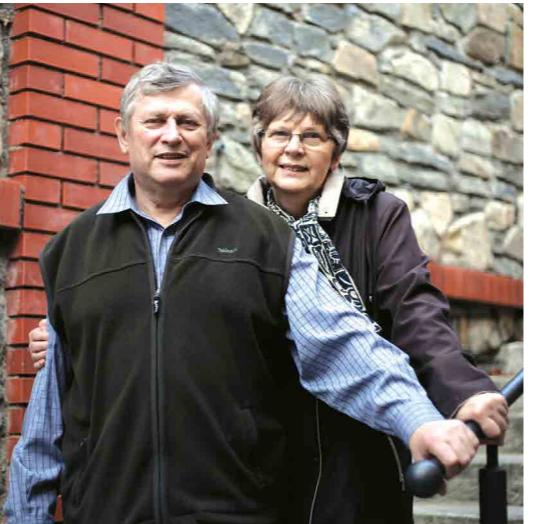
Protože v tom sboru potřebují správce a on dostal nabídku, abychom se za to modlili, zda bychom nepřijali toto místo.

Proč my? Protože tam je malý sbor a hodně právě na rozestavěné modlitebně.

A my máme už zkušenosť! Také tam potřebovali varhaníka, neměl kdo doprovázet při zpěvu, učitelku pro nedělní besídku a ještě někoho na úklid těch prostor, a to jsem zase měla být já.

Všechno ve mně volalo: Pane, tohle po mě přece nemůže nikdo chtít, proč ted, když je tu všechno hotovo, když jsem si našla dobrou kancelářskou práci po mateřské „dovolené“ a všechno klape.

Co na to řekne rodina z mojí i manželovy strany? Budou nás mít za blázny. No, hodně toho říkali, ale nakonec jsme se stěhovali a věděli jsme, že je to věc poslušnosti a poddání se Bohu.

Následující verš nás provázel hned v novém roce 1980, kdy jsme se stěhovali do Kroměříže: „**Poslouchejte hlasu mého, a já budu vaším Bohem, a vy budete mým lidem, aby vám dobře bylo.**“ Po letech jsme zjistili, že to bylo jedno z našich nejlepších a nejdůležitějších rozhodnutí v životě.

Potom bych ráda pokračovala, jak jsme v Kroměříži zjistili, že existuje modlitební řetěz, a že se minozí z církve modlí nepřetržitě po celé naší zemi za to, aby padla železná opona, a za probuzení v našem národe. To už byl rok 1986. Nějaký čas před tím se nám dostalo do rukou „Wilkeranova proroctví“, kde bylo jasné řečeno, že se to stane. Ale jak, říkala jsem si, to by musela být válka. Všude byla ruská vojska. Ale přijala jsem výzvu k pravidelným modlitbám jako milost - výsadu, že se mohu modlit za svůj národ. Scházeli jsme se s manželkou kazatele, protože jsme bydleli v jednom domě. Byla to jedna hodina denně ve stanovený čas. Tenkrát byla hodně známá písni „**Nejkrásnější chvíle jsou na kolenou**“. A opravdu, ty modlitby byly na kolenou. Když potom za tři roky došlo k sametové revoluci a k probuzení v našem národe a také k odchodu okupačních vojsk z našeho území, zdálo se mi to jako sen.

Od té doby vím, jak moc jsou důležité modlitby. A vždycky jsem si hodně považovala těch, kteří se vytvářejí modlili a stáli v mezeře i za jiné. Mnozí jsme uvěřili právě proto, že se na nás někdo modlil.

A tak mám ještě jeden sen, aby se v našem národe stalo známé jméno Ježíš, i po celé zemi. A Pán si k tomu, aby se to mohlo uskutečnit, může použít právě ta moje i twoje kolena - naše modlitby.

Velikou radost mám z mládeže a také z dětí, které brzy ráno vstávají, aby se zúčastnily akce M 24-7 nepřetržitých modliteb.

Díky, Pane, za tu novou zkušenosť v našem sboru, že nejkrásnější chvíle jsou na kolenou.

Libuše Jersáková

Identita baptistov

Teraz vidíme len akoby v zrkadle, v záhade, ale potom z tváre do tváre.

(1Kor 13, 12)

Tvorivému človeku neprospeva prílišná chvála, uspáva a tlmi jeho umelecký rast. Ošial vysoké mienky o sebe rozdúchava pýchu a dusí pokoru. Typické pokusenie Adama a Ewy, večná túžba človeka udomáčniť sa na vrchole Olympu, byť Bohu rovný. Pocit velkosti nepostihuje len umelca, prilepí sa ako pivačica na kokoholívek. Sebastrednosť a namýšľanie si, že len jeho videnie Sveta je pravé, jeho umenie je jedinečné, jeho výklad Písma neomylný, je rovnako scestné ako volné listovanie v Biblii, náhodný ukazovák položený na veršik, ktorý by mal jestvovať ako prorocký pokyn. Takáto manipulácia s Písmom viedie do slepej uličky. Žiadna manipulácia s Písmom, žiadna magická podoba, iba pokorná modlitba a odovzdanosť.

Rozumiet SVETU a všetkému, čo je okolo nás, je často videním ako v hmle. Biblia, ktorá je v našich rukách a ktorú čítame, odkrýva nám niečo zo záhad. Oslovuje nás, odkrýva pred nami naše nedostatky a hlavne mení naše životy. Podobenstvá otvárajú našu mysl a dovolujú nám nazrieť za obzor telesného vnímania. Žalmi sú perlou svetového písomníctva. BIBLIA JE

BOŽÍ DAR! Nemôžeme ju len tak svojovalne degradovať na receptár a urobiť si z nej trhačí kalendár. Nevnímame a nepoužívame ju sebecky, protekne ako preddavok neba. Biblia je predovšetkým Božou rečou vo veciach, ktoré by sme inak rozumom nedokázali uchopiť. Rozvíja v nás nie telesné, ale duchovné hodnoty.

V tomto roku sa z Božej milosti dožívam 92 rokov. Sily ma už fyzicky opúšťajú, ale nestážujem sa. Ěste aj v starobe ma ovláda túžba kladivom búsiť do kameňa, ale tá túžba už ostáva len v mojej predstave.

Ked ma v mladosti vnútorné nutkanie privedlo na výtvarnú školu, moji rodičia neboli veľmi nadšení, ani škola ma celkom neuspokojovala. Učila (nás adeptov umenia) viac socialistickej realizmu ako slobodnej tvorbe. Po absolvovaní školy som hľadal svoj vlastný rukopis.

Umenie sa ani nedá naučiť. Umenie sa dá len vnútorným zápasom rozvíjať. Podobne je to aj pri kresťanskej viere. Viera je ako darovaná hrivna, ktorú môžeme rozmnovať a prehľbovať.

Poznám niektorých kolegov, ktorí po škole nepostúpili ani o krok, zostali len napodobňovateľmi niečoho a niekoho. U niektorých umelcov je však umenie ich náplňou a zašvacujú mu celý svoj život. Mnohí z nich

nedosiahnu ocenenie, žijú spartanským životom. Bol som tridsať rokov v štipendijnnej komisi, viem, ako zriedkavo predávali svoje diela, žili skromne, často len zo štipendia. Napriek tejto existenčnej mizérii pocitovo rozvíjali svoj talent.

Pýtam sa: kolkým kresťanom by mohli byť vzorom? Túto otázkou dávam i sám sebe. Milujem svoju rodinu, delím svoj čas medzi umením a prácou v zbere, ale príznávam, že nie až v takom intenzívnom nasadení. Možno som sa viac mohol upnúť na rodinu, možno slúžiť viac v zbere, neviem. Jedno však viem: keby som nenosil v srdci vieri, keby som necítil oporu a lásku zboru, úspech a uznanie v umení by mi boli nanič...

Juraj Hovorka

Seniori seniorom

Stalo sa už takmer pravidlom, že seniori z našich zborov z okolia Bratislavы sa raz do roka vyberú na návštěvu seniorov do Zariadenia sociálnych služieb Samaritan v Tekovských Lužanoch. Aj v októbri sme „naládovali“ Báribus rôznymi vecami aj dobrotami, ktoré sa iste v takom zariadení zídu, a vyštartovali sme. S piesňou na perách aj v rozhovoroch cesta neceľej tridsiatke pasažierov rýchlo plynula. Už pri vstupe do budovy sme videli klientov zariadenia, ktorí netrpezlivо čakali na nás príchod. V jedálni sa nás dopoludnia zhromaždilo tolko, že bolo treba doplniť stoličky. Spev za sprevodou brata Mila

medzi ľudskou a Božou láskou na základe textov z knihy proroka Jonáša zo 4. kapitoly a textu z Ev. Jána 3, 16. Po spoločnom obede sme sa opäť zišli a spolu s klientmi zariadenia sme spievali. Spev sprevádzal na akordeónne brat kazateľ D. Kralík. Niektorí z nás išli na návštěvu do izieb za ležiacimi bratmi a sestrami, aby ich

potešili spevom, duchovným slovom a modlitbou. Ako to už býva pri takých príležitostach, ani sme sa nenazdali a bolo treba rozlúčiť sa. Cestou domov si nejeden z nás uvedomoval, že personál tohto zariadenia premieňa denne slovo LÁSKA na praktický čin služby tým, ktorí sú na nich odkázaní. Možno sa neraz pýtaš, milý čitateľ – čitateľka, ako pomôcť, keď už nemám síl. Je tu jedna odpoveď: Modli sa! Nesme na modlitbách nielen tých starších a telom i duchom slabých, ale aj tých, ktorí sa o nich starajú. Nie ich je v našom okolí malo.

Jedna z prítomných

Hudobno-vokálna skupina Tŕne

Veľmi emotívne som prežíval, keď do môjho štúdia prijali pozvanie zástupcovia hudobno-vokálnej skupiny Tŕne.

Prišli dvaja. Slavoj Krúpa a Igor Ferenčík. Poznali sme sa doslova od malička, lebo vedúci skupiny Slavoj je môj bratranec. Naše mamičky boli sestry a často sme sa navštěvovali.

Oni patrili do Cirkvi bratskej a my k baptistom. V tom čase si naše bratislavské zbyt boli mimoriadne blízke. Organizovali sme nielen spoločné zhromaždenia v našich modlitebniach, ale často sme chodievali spolu do príory a mládežníci hrali medzi sebou volejbal alebo futbal. Pamäťám si, ako naši cirkevní predstaviteľia vtedy hovorili, že naše zbyt sú ako dva potôčiky, ktoré tečú jedným smerom stále popri sebe.

Aké milé spomienky.

Ked' som poprosil Slavoja, aby mi povedal, ako on teraz vníma svoje hudobné začiatky, povedal: „To všetko súvisí s naším starým harmóniom, ktoré kedysi dostala moja maminka z Budapešti. V našej rodine sa spievalo úplne bežne a maminka ten spiev rada sprevádzala. Ja som ju pozoroval, a keď prišiel čas, povedal som si, že skúsim, či by som tú pieseň vedel zahrať aj ja. Tak som pomaly vnikal do tajov melódie i harmónie. Postupne som sa sám naučil hrať rôzne piesne. Neskôr som si povedal, že keď to viem zahrať ja, určite by sme to vedeli zahrať aj viacerí.“

V období 60. rokov mali hudobné skupiny veľký vplyv na mládež vo svete, ale aj v cirkvi, a tak sme chceli aj my týmto spôsobom vyjadriť to, čo prežívame.“

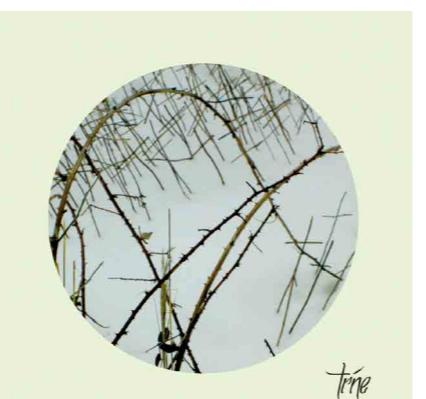
Potom mi začali rozprávať, ako sa členovia skupiny Tŕne, vtedy ešte ako pátnásťroční nadšenci, nazájom hľadali, a to nielen v tom hudobnom prepojení, ale hlavne v duchovnom, aby svojimi piesňami mohli jednomyselne oslovovali aj druhých.

Pri tvorení skupiny nemali dopredu vytýčený

nejaky model, ale tvorili s tým, čo mali k dispozícii a kto medzi nich prišiel. Jedno však bolo jasné všetkým: nebrali do skupiny dievčatá. Ked' som sa ich opýtal na dôvod, Igor povedal: „Vtedy bola iná situácia. Lebo ked' sa chlapec s dievčaťom držali za ruku, tak to už bolo velmi vážne. Preto sme mali taký prírodzený odstup.“

Slavoj už od mala túžil piesne tvoriť, ale zo začiatku sa k tomu ešte veľmi neodvážoval. Ovplyvnil ho zborové speváky, a to nielen mládežnícy, ale aj bohoslužobný speváky Sionské piesne. Sestry Royové dávali do týchto piesní veľa melodiky ludových motívov, ktoré osobne zbierali po Slovensku.

Vtedy chlapci pocítili túžbu si tieto piesne prispôsobiť, aby boli blízke ich prednesu a predstave. Tako začínali a vôňa týchto piesní ovplyvnila aj ich celý ďalší vývoj. Po-

Na druhej strane utrpenie, ktoré Ježiš podstúpil, je niečim, čo zmenilo svet. Ked' ako pátnásťročný prijali názov Tŕne, možno to bolo aj prejavom akejsi rebiele, aby mohli piesňami „pichat“ do nešvárov v cirkvi a spoločnosti.

Ale Pán Boh to riadil tak, že k tým trňom sa museli dopracovať každý osobne, ked' si postupne v živote uvedomovali, že trňovú korunu Ježišovi v podstate nasadil každý jeden z nich.

Kto by chcel zažiť nádhernú atmosféru toho rozhovoru s členmi, žiaľ, už neexistujúcej skupiny Tŕne a počúvať aj ich piesne, nech si otvorí reláciu RETROklub č. 39 v archíve Rádia 7 <http://www.radio7.sk/archiv/retroklub>.

Slávo Kráľ

Dočkali sme sa

Hovorí sa, že na dobré sa dlho čaká. Všetci sme čakali už skoro štyri roky, a dočkali sme sa.

Prichádzala spoločná Česko-Slovenská mládežnícka konferencia BJB, ktorá sa uskutoční v Banskej bystrici, v netradičnom termíne 16. – 18. 3. 2018.

Tradične sa však všetci máme na čo tešiť. Spoločne chceme hovoriť o tom, čo alebo koho nasledujeme vo svojom živote, za čím ideme, kto ovplyvňuje smerovanie nášho života. Tak ako na instagrame, facebooku, twitteri si vyberáme, pri čom profile stlačíme follow alebo subscribe ... tak to je aj v reálnom živote. Až na to, že tu na tejto zemi, v našich životoch, majú tieto rozhodnutia omnoho väčšiu vähu a zmysel. Tvoje dennodenné rozhodnutia sú ovplyvňované tým, či hlas počúvaš a nasleduješ a od koho si nechávaš radíť. Veríme, že aj na konferencii dostaneš niekolko rád, ktoré zmenia tvoj život. Veríme, že je nieko, koho má zmysel nasledovať a počúvať Jeho hlas.

Tešíme sa na spoločný čas s tebou na MK 2018.

Tím odboru mládeže

Tím odboru mládeže

Viera v práci

„V ničom nestratila Cirkev svoj dotyk s realitou tak, ako v zlyhaní porozumieť sekulárному povolaniu a rešpektovať ho. Cirkev dovolila práci a náboženstvu, aby sa stali dvoma oddelenými svetmi, a je uvidená výsledkom, že sekulárna práca vo svete sa obrátila k čisto sebeckým a deštruktívnym prostriedkom a že väčšia časť inteligentného pracujúceho sveta sa stala nábožensky ľahostajnou, resp. nejaví o náboženstvo väčší záujem. Ale je to naozaj také prekvapujúce? Ako sa môže nieko zaujímať o náboženstvo, keď sa zdá, že náboženstvo nejaví záujem až o deväť desaťnásobok života? Prístup cirkvi k inteligentnému stolárovi sa obmedzil na nabádanie k tomu, aby sa neopíjal, nerobil vo svojom voľnom čase hlúposti a aby v nedele prišiel do kostola. Ale cirkev by mu mala skôr hovoriť, že úplne prvá vec, k čomu ho vede jeho nábožnosť, je vyrábať kvalitné stoly.“ (Sayers, „Why Work?“)

Prešovský zbor CB v spolupráci so Slovenským evanjelickým inštitútom a ďalšími partnermi a sponzormi zorganizoval 3 – 5. novembra v Tatranských Matliaroch prvý ročník konferencie „Viera v práci“ s podtitulom „Pracujeme, aby sme žili, alebo žijeme, aby sme pracovali?“ Konferencie sa zúčastnilo 160 dospelých a 19 detí, pre ktoré bol pripravený samostatný program. Z BJB bolo asi 20 účastníkov.

Hlavným rečníkom bol David H. Kim, riaditeľ Centra pre vieru a prácu v domácom zbere Rev. Tima Kellera, Redeemer Presbyterian Church v New York City. Popoludňajšie semináre, ktoré viedli prevažne rečníci zo Slovenska, zasahovali celé spektrum oblastí: Spoločenská zodpovednosť firiem; Charita ako povolanie; Je možný v organizáciách (mimo cirkvi) duchovný rast?; Integrovaný život kresťana v meste – podnikanie, škola, cirkev; Biblická antropológia práce; Stres – ako ho zvládnuť?, a mnohé ďalšie.

Účastníci boli rozdelení do skupín podľa profesijného zaradenia (zdravotníci, farmaceuti, pracovníci v školstve, kazatelia, programátori, atď.), v ktorých prebiehali reflexie na prednášky a diskutovalo sa o problémoch a riešeniach v danom pro-

fesijom zameraní. Otázky typu „Ako vaša práca vnáša poriadok do chaosu a/alebo tvorí rozkvety uprostred prázdnoty?“ tali do „živého“.

Hoci program bol dosť nabitý, bol aj prieskum na budovanie vzťahov, šport, ako aj na prezentáciu služieb účastníkov a partnerov konferencie. Vynikajúce bolo, že ľudia neprišli len počúvať, ale boli ochotní aj diskutovať – po 40 minútových kážach nasledoval čas na otázky a odpovede, ktorý

väčšinou trval 2 hodiny (po každej kážni!). Samotná téma bola rozdelená do troch časti: Práca ako vyjadrenie našej identity (Gn 1, Rim 1, 20), Práca v exile (Jer 29, 4 – 7) a Práca pre slávu (Iz 6, 1 – 8).

Na konferencii bolo pre mňa viaceru silných momentov. Asi najsilnejším bola otázka „exilu“. David pripomenal, že veľká časť Písma je venovaná exilu/vyhnanstiu sa začína v raji. Preto je aj otázka, či žije cirkev „v exile“ alebo „v Jeruzaleme“ klúčová.

Ak sme v exile, tak musíme očakávať ne-pohodlie a neistotu, orientovať sa smerom von, mať slúžiaci postoj voči okolitým kultúram. Tiež je potrebná múdrost a rozlišovanie pri výbere tej najlepšej zo zlých možností. Veríme, že ďalší ročník konferencie bude rovnako podnetný. Záznamy môžete nájsť na [http://chcemvia.com/tagy/konferencia-viera-v-praci/](http://chcemvia.com>tagy/konferencia-viera-v-praci/)

Zdenko Podobný

HIT – Hostíme izraelské turisty

Pri návštěve Nového Zélandu v roce 2014 jsme se seznámili se sítí kresťanů, kteří nabízejí izraelským turistům ubytování v rodinách.

Pro mladé Izraelce je to skvělá příležitost seznámit se s místními křesťany, kteří mají rádi Izrael, a pro novozélandské křesťany zase příležitost poznat mladé Izraelce, kteří

často po ukončení náročné vojenské služby hledají v zahraničí příležitost k zotavení.

Organizátor této sítě nazvané HIT (Hosting Israeli Travellers, česky Hostíme izraelské turisty) se jmenuje Omri Jakobovitch a v těchto týdnech pobývá v Evropě, kde by rád pomohl podobné hnutí založit.

Jsme přesvědčeni, že v Česku by se tento nápad mohl dobře uchytit.

Česká republika je mezi izraelskými turisty mimořádně populární a křesťanů s pozitivním vztahem k Izraeli je u nás taky dost. Pokud byste měli zájem vstoupit do této iniciativy a nabídnout izraelským turistům krátkodobé ubytování, kontaktujte přímo Omriho anglicky na emailové adresě:

hosting.israeli.travelers@gmail.com
Můžete se odvolat na Gerloffovy, kteří jsou s ním v kontaktu.

Další podrobnosti o jeho iniciativě můžete najít zde: www.hitinternational.net.

Johannes Gerloff a Mojmir Kallus

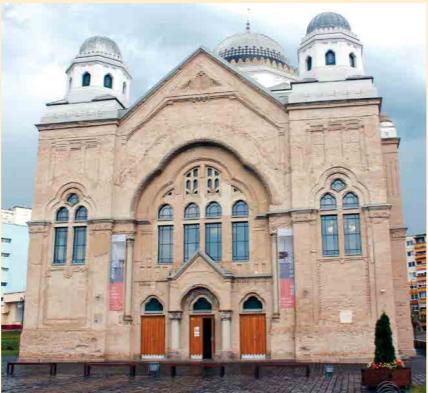
Synagóga Lučenec

Dňa 22. októbra 2017 bola Synagóga v Lučenci miestom stretnutia zborov stredoslovenskej oblasti. Každý rok mávame takúto spoločnú slávnosť dákovania za úrodu strieľavo vo všetkých zboroch. Obnovená synagóga sa nachádza nedaleko modlitebne BJB v Lučenci. V piesňach a modlitbách bola vyjadrená túžba, aby celá zem bola plná vdáky a slávy Hospodinovej. Dnes aj v tejto bývalej židovskej synagóge.

Brat kazateľ Timotej Hanes prečítať text 5. Mojž. 16, 13 – 17: Hospodin Boh to požehná... preto sa raduj. Dá sa radovať z celého srdca? Ak nie, je to preto, že sa nám urodi menej? Potrebovali by sme, aby sa nám urodi viac? Keby som mal viac peňaží, keby som si našiel prácu, keby som nebol chorý, vtedy by som sa vedel radovať? Myslíte si, že ľudia vtedy nemali žiadne problém?

Nevieme sa radovať z toho, čo máme. Mysíme na veci, ktoré nám chýbajú. Čo nám teda chýba k tomu, aby sme vedeli byť vďační za jedlo? Čo je tou vecou, ktorá by nám pridala radosť a veselosť, vďačnosť? Čo by premenilo naše vdakyzdanie na oslavu z celého srdca? Som presvedčený, že je to jedna vec, ktorá nám často chýba. A tou je... hlad. Stačilo by, aby sme mali na krátky čas skutočný problém s tým, že nemáme čo jest, a okamžite by sme vedeli byť vďačnejší za to, čo máme. Ak necítisť vo svojom srdci skutočnú úprimnú radosť, ak je tam stále niečo, čo ťa škrie, tak to, čo dnes potrebujes zažiť, nie je naplnenie všetkých tvojich túžob, vyriesenie všetkých problémov. Potrebujes zažiť poriadny nedostatok. Priponiemem ešte raz Izraelitov, ako o nich čítame v 5. Mojž. 8. kapitole: „Pamäťaj na celú cestu, ktorou tā tých štyridsať rokov Hospodín tvoj Boh viedol po pústi, aby ťa pokoril a vyskúšal a poznal, čo je v tvojom srdci. Pokoril ťa, dal ti hladovať, potom ťa sýtil manou.“ Prečo ich nenašátil manou hned? Prečo ich najskôr nechal hladovať? Jeden z dôvodov je, aby ich naučil dôverovať, uvedomovať si, že všetko je z Božej ruky, aby vedeli byť za to vďační. Nezáleží na tom, aká zúfalá je tvoja situácia, Boh sa o teba postará.

Ale to isté platí, aj keď sa ti darí. Je to len a len Božia milosť, že niečo máš. Ja sa bojím, že toto je niečo, v čom dnes neskutočne

Pred opravou...

sa za prebudenie, ktoré nebudem vedieť zvládnut.

(Celá prezentácia bola uverejnená v Rozsievaci č. 11/2017.)

Brat Roman Bálint z Veľkého Krtíša nám rozprával o tom, ako sa modlili za to, aby sa obrátil niekoľko z mladých, ktorí chodia na tábor. Boh to vypočul inak, obrátili sa rodici jedného mladíka. A potom ďalší starší, ktorí pochopili, že to, ako žili doteraz, im nestačí – potrebujú Krista.

V Lučenci majú tiež mnoho dôvodov na vďačnosť. Brat kazateľ Tomáš Kohút vybral z kytic vďačnosti krst deviatich ľudí, ktorí mali na ja. Medzi krtencami bola aj sestra Anička, ktorá porozprávala o sebe: „Som z Lučenca, mám 23 rokov. Vyrástla som v neveriacej rodine. Nikdy som od rodičov nepočula nič, čo by sa týkalo Boha... Pred dvoma rokmi som dostala pozvanie na večer chvály. Potom som bola v skupinke, ktorá študovala Biblia. Skupinka viedol človek, ktorý povedal o sebe, aký hrievný život žil pred tým a ako ho Boh zmenil. Chcela som aj zažiť také odpustenie a druhú šancu... Po čase som sa rozhodla otvoriť svoje srdce a začala som sa modliť a prosiť Pána Ježiša, aby ku mne prišiel a žil vo mne. On mi odpovedal. Prijala som Ho za svojho Spasiteľa. Pocítila som i odpustenie, očistenie a prijatie... Potom prišlo obdobie, keď mi moja rodina a priatelia hovorili slová, ktorími mi ubližovali a snažili sa zlomiť moju vieri. Nebolo to pre mňa jednoduché, musela som s tým bojovať, no vedela som, že sa Ho už nemôžem a nechcem vzdať, pretože môj život bez Neho nemá cenu... Chcela by som teraz vziať Bohu vdak za krst. Ďakujem Ti, Pane, že si ma krstom navždy spojil s Tebou. Som vďačná, že som sa stala milovaným Božím dieťatom a ďalším

údom Kristovho tela. Ďakujem za dar večného života a za Ducha Svätého. Chválim Ťa, Otče, za Tvoju trpežnosť a som v úzase, že napriek mojej hrievnosti si mi ponúkol svoju nekonečnú bezpodmienečnú lásku. Ty si ten, ktorého potrebuje moja duša. Ďakujem, že si dal môjmu životu zmysel a naplnenie.“ (skrátené kázeň)

Brat Vasil Vološčuk nám prišiel, ako pred stodessiatimi rokmi Pán Boh so svojou milostou nasýtil duchovný hlad tak, že požehnal začiatky baptistickej misie v stredoslovenskej oblasti a začali sa zakladať terajšie zbor. Dnes sme s vďakou sledovali prezentácie zo súčasnej aktivity zborov.

O misijnej práci v Rimavskej Sobote hovoril br. Štefan Pálkovács. V závere nás všetkých vyzval k modlitebnej podpore. Modlime

vala, že využívajú dvakrát do týždňa zborové priestory ako detskú škôlku. Volá sa Lietajúci balón. Túžbou učiteľiek je, aby rodičia mohli dať deti do príjemného prostredia a objavovať spolu krásne veci, ktoré Pán Boh stvoril. Chcú aj takto oslavovať Boha a byť vďačné za možnosť byť svetlom na mieste učiteľky. Modlia sa o múdrost, trpežlosť, lásku, bezpečnosť a financie.

Z Cinobane nás povzbudili manželia Demjanoviči rómskymi piesňami, a tiež porozprávali o radostiach aj starostlach s tábormi, ktoré organizujú pre Rómov. Piesne zneli v synagóge aj z spevákov zborov v Revúckej Lehote, Klenovca a kvarteta z Lučenca. Zhrubaždenie vďačnosti sa končilo a všetci sme boli pozvaní na prípravený spoločný obed a potom k rozhovorom a občerstveniu v priestoroch 3 Pé pri modlitebni. Lebo oblasné stretnutia zborov, to sú aj milé srdečné stretnutia bratov a sestier, s ktorými sme sa dlhšie nevideli. Takto som sa šiel pozdraviť aj s bratom Emilem

Vajom, ktorého som zbadal. Objali sme sa, potešil sa, ale pláča... Neviem čo sa deje. „Prepáč, brat môj, spomínam na minulosť“ vysvetľuje mi. „Vieš, tátó synagóga...“ podal mi francúzske barly, aby si mohol poutierať slzy.

„V tejto synagóge dnes zneli Ľalmu na oslavu Boha, a ja som si myslal, že sa to tu už nikdy nestane. Mal som okolo desať rokov, bývali sme blízko synagógy a zo zavedaství som sem chodieval. Vpredu boli rabíni v takých vysokých klobúkoch, spievali Ľalmu, hore na galériach stáli ľudia, tu všade boli biele stoličky, aj všetky steny boli biele. Chodilo sem okolo tristo ľudí. Ale spomínam si na to, čo sa stalo 5. mája 1944. Mal som vtedy šest-

95 ročný
brat Ján Hrančo

násť rokov. Bolo tu zriadené židovské geto. Tu, v tejto synagóge a v okolí boli po zemi deti, starci, muži, ženy, rabíni, inžinieri, lekári, obchodníci... dozorcovia sa k nim správali, akoby to ani ľudia neboli... ach, Bože môj! Z okolia synagógy asi devätnásť ulíc vyludnili, vystahovali nás z našich domov a všetko ochradili plotom z dosádky.

V tom priestore sa tlačilo viac ako 3000 Židov z Lučenca a okolia... Potom niekedy v júni ich hnali peši cez Lučenec na železničnú stanicu a potom...“ Neviem, ako utísť chlapa, ktorý pláče. Tak som ho len chlapsky objal. Hladim mu ruku, ktorou silno stláča barlu. „... potom do Osvienčimu, ako sme sa dozvedeli neskôr, pretože sa vrátilo len 200 ľudí. Brat môj, ale v tejto

synagóge sa diali ďalšie veci. Za minulého režimu v týchto priestoroch Polnophospodársky nákupný závod urobil sklad umelých hnojív a osí. Pozri sa tam!“ Brat ma odsunul bokom a ukázal barlou smerom k vonkajšej stene. „Tá stena bola zbúraná a stade jazdili

dnu aj von traktory s vlečkami. Vieš, aký huk bol, keď sa tu traktor krúti? Ja som tu bol, počúval som to, videl... Odvtedy som tu nebol. Až dnes... dákujem Bohu, že som mohol byť dnes v tejto obnovenej synagóge a počuť piesne na Jeho oslavu.“ Podakoval som bratovi, že mi to porozprával. Hore na galériu som potom videl historické fotografie – aká zničená bola synagóga pred opravou. Tiež sme mohli vidieť v synagóge monumentálne umelecké dielo vytvorené zo sedemdesiat tisíc kamienkov. Každý jeden z tých kamienkov opracovaných prírodou bol dotvorený mosadzným drôtom na znak pokornej úcty

Pamätník holokaustu

ku viac ako sedemdesiatisíc židovským obeťiam zo Slovenska, zavraždených v období holokaustu... Aspoň toľko o pohnutej histórii synagógy, v ktorej sme boli. Pravdou teda je, že nikto a nič nezasýti nás hlad po spravodlivosti, pokoji a radosti, len Pán Ježiš. Je to zvláštne, že hlad nás učí poznávať Boha, ale aj samých seba. Tvoja prítomnosť, Pane, Tvoje Slovo nás dnes sýtilo ako chlieb a občerstvovalo ako živá voda a ani sme nevedeli, že sme hladní a smädni. Musíme pripustiť aj tú možnosť, že napriek dnešnej ponuke chutného „chleba“ niekto aj tak zostane hladný jednoducho preto, lebo na Pána Ježiša nemá „chut“. A podobne mnoho ľudí vo svete hyne od hladu, pretože nevedia, alebo nechcú chlieb, ktorým je Ježiš Kristus. Podme za nimi... Hádam sme nezabudli na to, ako je to, keď je človek hladný.

Ján Kováčik

Dom na skale

Ked vŕcholila povodenie v roku 2013, tak som s priateľom (pilotom a majiteľom lietadla) preletiav nad rozvodneným územím v pôvodej Dunaja a urobil som aj niekoľko fotografií. Hovorí sa, že pred ohňom sa dá utiecť, ale pred vodou nie. Pohľad na zaliate dediny, kde voda siahala až po strechy domov, neboli radosť. Mnoho stovieb sa zrútilo alebo museli byť zburané, lebo mali podmyté základy. Pri prelete nad torzom hradu Devín bolo

V. Malý

vidieť, že voda sa dotýkala až samotného brala, ale nemohla mu uškodiť. Základ bol na skale, a to je aj obsah príbehu, keď Pán Ježiš hovoril zástupom o „**dome na piesku a dome na skale**“ (Mat 7, 24 – 27). Pán Ježiš hovoril podobenstvá zo života ľudí a z prírody, aby im ľahšie porozumeli. Nájskôr som uvažoval nad tým, kde by tak mohli byť povodne v Judsku? Našiel som informácie, kde sa opisuje, čo sa dá očakávať v Judsku:

A na rozdiel od jiných pouští tady býva i voda.
Sice párká ráz do roka v zimném období, ale pak to stojí za to. Dole u Mrtvého mora to býva úplná povodeň. Voda, ktorá spadne na vrcholoch Judských hor v okolí Jeruzaléma, se nemá kde zachytiť a stéká holými skalami do vádi - koryt kaňonu - a řítí se dolů. Bere s sebou všechno.

Zdroj: <https://cestovani.idnes.cz/cesta-judskou-poustu>.

Vďaka odvážnym reportérom máme možnosť vidieť autentické záznamy, ako dokáže prívalová voda strhávať stavby, ktoré nemali pevný základ. K tomuto Pán Ježiš pripravoval život človeka bez Boha vo vlastnej moci a takého človeka nazýva bláznom. **A stalo sa, keď dokončil Ježiš tieto reči, že žasli zástupy nad jeho učením (28 v. J).** Nestačí len žasniť, treba sa rozhodnúť, na akom základe budeme stavať svoje životy. Pán Ježiš je tou skalou, na ktorej môžeme ukotviť svoje životy.

V. Malý

Nabídka ubytování

Nabízíme ubytování v rodinném domě pro 6–8 osob. Ubytování je v podhůří Jeseníků v obci Vikýřovice na vlakové trase Olomouc – Koty nad Desnou. Tudy je to blízko do hor (lyže v zime, peší turistika v lete). Možnost parkování na pozemku.

Více informací na tel.: + 420 608 451 995, e-mail: vera.jersakova@centrum.cz

Věra Jersáková

INZERCIA

Maľovanie interiérov kostolov, obnova fasád a reštaurovanie. Oprava a ladenie organov. Pokryvanie kostolníckych streich a veží. Aj na území Českej republiky. Ponúkame zľavu, 100 % kvalita a dlhorocnú záruku. Kontakt: e-mail: reart007@gmail.com Tel.: +421 35/659 31 39, +421 905 389 162, webové stránky: www.reart.eu

Bratská jednota baptistov, Odbor sestier SR a ČR Pozvánka na sesterskú konferenciu Moc slova

Drahé sestry, dovoľte mi, aby som vás všetky čo najsrdečnejšie pozvala na sesterskú konferenciu, ktorá sa z Božej milosti tohto roku uskutoční v dňoch 4. 5. 2018 – 6. 5. 2018 v Košiciach.

hlavní hostia konferencie: Milka a Michal Lapčákovci
„Pozri, dnes som ti predložil život a dobro, smrť a zlo“ (5. Mož. 30, 15)

Chceme uvažovať nad tým, akú moc má Božie vyrieknuté slovo a tiež akú moc majú naše slová voči iným či voči nám samým. Prinášajú naše slová požehnanie alebo trápenie? To všetko a ďalšie oveľa viac na vás čaká počas prvého májového víkendu v Košiciach.

Za výbor OS v Božej láske
Vaša Ruth Maďarová

Prihlášku a všetky podrobne informácie súvisiacie s konferenciou nájdete na stránkach www.baptist.sk a www.bjb.cz. Konferenčný poplatok spolu s ubytovaním a stravou na celú dobu trvania konferencie je vo výške 55,- EUR/osoba. Prihlášku a úhradu konferenčného poplatku vrátane poplatkov za ubytovanie a stravu je nutné zaslať **najneskôr do 15. 03. 2018**

Témata príštich vydání Rozsévač/Rozsievac 2018

Číslo 3 2018 – Vášnivá spiritualita - Prežívať Božiu prítomnosť a blízkosť Uzáverka 10. 1. 2018
Číslo 4 2018 – Veľká noc Uzáverka 10. 2. 2018
Číslo 5 2018 – Letnice Uzáverka 10. 3. 2018
Číslo 6 2018 – Evanjelizácia zameraná na potreby - Napínať potreby ľudí okolo nás Uzáverka 10. 4. 2018

Příbeh ve fotografii, aneb „Fotografujeme s Biblí“

Připravili jsme rubriku s názvem: „Příbeh ve fotografii“. Můžete nám také poslat svůj příběh a fotografi. Rádi jej uveřejníme v příštích číslech Rozsévače. Těšíme se na vaše příspěvky!
Posílejte také svoje fotografie, které vás zároveň inspirovaly a připomněly nějakou myšlenku z Bible.

Redakce

Rekonštrukcia v Račkovej doline pokračuje

Domov J. A. Komenského v Račkovej doline (teraz pod názvom Chata Komenského) nie je potrebné čitateľom Rozsievača predstavovať. Mnohí z vás tu prežili krásny čas, oddýchli si a zažili duchovnú inšpiráciu, povzbudenie. Tento objekt vybudovali naši bratia ešte v povoju novom období v prostredí prekrásnej prírody Západných Tatier. Minulý rok sme si pripomenuli 70. výročie od prvej konferencie v ešte nie úplne dokončenej chate. Komunistický režim však budovu vyplastnil a viac ako 40 rokov používal na vlastné ciele. Po páde režimu, teda pred 25 rokmi, nám v roku 1993 bola vrátená. Začalo sa s prevádzkou aj s nevyhnutnými stavebnými úpravami. Objekt si však vyžadoval zásadnejšiu rekonštrukciu, ako aj rozvoj ponúkaných programov a služieb.

V júli 2004 prevzala chatu do správy nezisková organizácia IN Network Slovakia, n.o. Pokračovali sme v jej prevádzkovaní a zároveň sme realizovali rozsiahlu rekonštrukciu. Ročne slúžime vyše 2,500 hostom a z milosti Božej sme uskutočnili prestavbu troch a pol poschodí, ako aj zariadili izby novým nábytkom. (Na fotke – nový nábytok v apartáme na prvom poschodi.) Do rekonštrukcie a zariadenia bolo doteraz investovaných vyše 373 tisíc eur. Sme vďační za všetku finančnú podporu z domáčich i zahraničných zdrojov.

Ostáva nám ešte dokončiť posledné pol-

poschodie, aby mali všetky izby vlastné hygienické bunky.

Toto cestou vám ponúkame možnosť zapojiť sa do tohto Božieho diela nasledujúcimi spôsobmi: Modlitebná podpora – hľadáme modlitebných partnerov, ktorí budú toto dielo prednášať pred Pána na svojich modlitbách. Uvedomujeme si, že ak Hospodin nestavia meno, nadarmo sa namáhajú jeho staviteľia... Prosíme, modlite sa za Božie požehnanie pri stavbe, múdrost, zručnosť, dobré počasie, za potrebné financie... Finančná podpora – hľadáme jednotlivcov, ako aj zby, ktorí by toto jedinečné dielo finančne podporili. Rozpočet je 78,000

Eur. Prosíme o vykonanie účelových zborových zbierok, resp. zaslanie osobného daru na IBAN SK46 5600 0000 0060 1444 0004 v.s. 777. Tiež vás chceme poprosiť o poukázanie 2 % zo zaplatených daní. (Príslušné tlačívá si môžete stiahnuť z našej web stránky www.innetwork.sk). Ďakujeme vám,

livcom aj skupinám možnosť sa aj manuálne zapojiť do niektorých fáz rekonštrukcie. Blízšie informácie získate u br. Pavla Šinka, riaditeľa IN Network Slovakia (+421 907 169 875). Veríme, že prežijeme vzácné spoločenstvo pri práci. Pripájam ešte niektoré z našich plánov do budúcnosti. Pri zabezpečení dostatku financií plánujeme vybudovať výtah, zatepliť budovu, dokončiť športové ihrisko, prípadne zrealizovať prístavbu novej budovy. Modlím sa za potrebné finančné prostriedky, ako aj za Božie vedenie. Budeme radi, ak sa k nám pridáte. Na záver by som chcel ešte podakovať aj vám, ktorí ste nás podporili formou využitia Chaty Komenského v Račkovej doline na organizovanie zborových, misijných, rodinných či súkromných akcií.

Srdečne vás všetkých do týchto priestorov a krásneho okolitého prostredia pozývame. Blízšie informácie o aktuálnych voľných termínoch vám radi poskytneme na tel. číslach +421 44 529 32 92, +421 903 501 852, alebo na e-mailovej adrese : info@rackova.sk.

Pavel Šinko

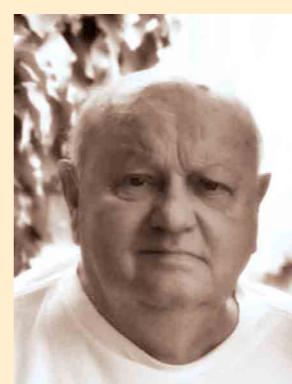
Rozloučení s bratom Jiřím Dedeciem

Milí bratia a milé sestry ve sborech Bratské jednoty baptistov, Pán života a smrti si k sobě na věčnosť odvolal bratra Jiřího Dedecieuse, dlouholeho člena našeho brněnského sboru.

Jako spolupracovník rozhlasové misie Trans World Radio stál v době komunistické totality u mnoha zvukových nahrávek pěveckého sboru Jas i dalších hudebních skupin. Po revoluci byl jedním ze zakladajúcich členov TWR-ČR.

Jeho tichá a obětavá služba byla nesena živou vírou v Pána Ježiše Krista. Rozloučení s br. Jiřím Dedecieusem se uskutočnilo v pátek 22. 12. 2017 ve 14. 00 v Cirkvi bratrské v Českém Těšíně.

S nadějí na slavné vzkříšení mocí Pána Ježiše Krísta

Venujte z vašich daní na rekonštrukciu Chaty Komenského v Račkovej doline

2% sami rozhodnite o 2% z vašich daní

Názov: IN Network Slovakia, n.o.
Sídlo: Sokolská 2729/12, 984 01 Lučenec
Právna forma: nezisková organizácia
IČO: 37954130
Kontakt: tel: 0907169875
č.účtu: 6014448030/5600 v.s. 777
IBAN: SK11 5600 0000 0060 1444 8030
www.innetwork.sk, inslovakia@stonline.sk

BOH PLNÝ MILOSRDENSTVA

Jarka Rečníková

*Bože,
predkladám Ti svoje prosby
a viem,
že ich splnenie
môžem očakávať
iba vďaka Tvojej prenesmiernej láske,
milosti
a milosrdenstvu.*

*Tak často však dúfam,
že ma počuješ a splníš to,
o čo prosím,
lebo si myslím,
že mám akési privilégiá...*

*Poznáš všetky moje túžby:
Vždy Tvojou byť,
milovať,
posluchať.*

*Odpust' mi, prosím,
moju pýchu.*

*Stojím v pokore pred Tebou
a prosím,
pomôž mi vždy splnenie modlitieb očakávať
pre Tvoje veľké milosrdenstvo.*

*Ved' ma cestou pokory
a doved' prosím, DOMOV...*

*„Lebo svoje prosby nezakladáme na svojich zásluhách pred Tebou,
ale na Tvojom hojnom milosrdenstve.“ (Daniel 9, 18b)*